Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►B **DIRECTIVA 2002/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**

din 16 decembrie 2002

privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului

(JO L 35, 11.2.2003, p. 1)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►M1	Directiva 2005/1/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2005	L 79	9	24.3.2005
►M2	Directiva 2008/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2008	L 81	40	20.3.2008
►M3	Directiva 2010/78/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010	L 331	120	15.12.2010

▼B

DIRECTIVA 2002/87/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 16 decembrie 2002

privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([2]),

după consultarea Comitetului Regiunilor,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ([3]),

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ([4]),

întrucât:

(1) Legislația comunitară actuală cuprinde un set complet de norme pentru organizarea supravegherii prudențiale a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții în mod individual, precum și a supravegherii prudențiale a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui grup bancar și unui grup de întreprinderi de investiții sau, respectiv, unui grup de asigurare, adică unui grup care desfășoară activități financiare omogene.

([1]) JO C 213 E, 31.7.2001, p. 227.
([2]) JO C 36, 8.2.2002, p. 1.
([3]) JO C 271, 26.9.2001, p. 10.
([4]) Avizul Parlamentului European din 14 martie 2002 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial), Poziția comună a Consiliului din 12 septembrie 2002 (JO C 253 E, 22.10.2002, p. 1) și Decizia Parlamentului European din 20 noiembrie 2002 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

▼B

(2) Evoluția recentă a piețelor financiare a determinat crearea unor grupuri financiare, denumite „conglomerate financiare”, care furnizează produse și servicii aferente diferitelor sectoare ale piețelor financiare menționate anterior. Nu există deocamdată nici o formă de supraveghere prudențială consolidată a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin acestui tip de conglomerate, în special în ceea ce privește solvabilitatea și concentrarea riscurilor la nivelul conglomeratelor, tranzacțiile în interiorul grupului, modalitățile de gestiune internă a riscurilor la nivelul conglomeratului, precum și buna reputație și competența conducerii. Unele conglomerate financiare se numără printre cele mai mari grupuri financiare care își desfășoară activitatea pe piețele financiare și furnizează servicii la nivel mondial. În cazul în care aceste conglomerate și, mai exact, instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare și întreprinderile de investiții care fac parte din aceste conglomerate s-ar confrunta cu dificultăți financiare, sistemul financiar ar putea fi grav afectat, cu repercusiuni negative asupra depunătorilor, asiguraților și investitorilor.

(3) În planul de acțiune privind serviciile financiare prezentat de Comisie se enumeră o serie de acțiuni necesare pentru realizarea pieței unice a serviciilor financiare și se preconizează elaborarea unei legislații prudențiale suplimentare a conglomeratelor financiare, în vederea acoperirii lacunelor existente în prezenta legislație sectorială, precum și pentru a remedia riscurile prudențiale suplimentare, astfel încât să se asigure o supraveghere judicioasă a grupurilor financiare care desfășoară activități trans-sectoriale. Un obiectiv atât de ambițios nu poate fi atins decât în etape. Una dintre aceste etape este reprezentată de instituirea unei supravegheri suplimentare pentru instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare și întreprinderile de investiții care aparțin unui conglomerat financiar.

(4) Există și alte forumuri internaționale care au identificat nevoia de a elabora un regim prudențial adecvat pentru conglomeratele financiare.

(5) Pentru a fi eficientă, supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar trebuie să se aplice tuturor conglomeratelor care desfășoară activități financiare trans-sectoriale semnificative, acest lucru fiind stabilit prin atingerea anumitor praguri, indiferent de structura lor. Supravegherea suplimentară trebuie să cuprindă toate activitățile financiare prevăzute de legislația financiară sectorială, precum și toate entitățile care desfășoară acest tip de activități ca activitate principală, inclusiv întreprinderile de administrare a investițiilor.

(6) Deciziile de a nu include o anumită entitate în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare trebuie adoptate după ce s-a analizat, între altele, dacă entitatea în cauză intră sau nu sub incidența supravegherii consolidate a grupului în conformitate cu normele sectoriale.

▼B

(7) Autoritățile competente trebuie să aibă posibilitatea de a evalua, la nivel consolidat, situația financiară a instituțiilor de credit, întreprinderilor de asigurare și întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar, mai ales în ceea ce privește solvabilitatea acestora (inclusiv eliminarea utilizării suprapuse a instrumentelor de capital propriu), concentrările riscurilor și tranzacțiile în interiorul grupului.

(8) Conglomeratele financiare sunt adeseori administrate pe baza ramurilor lor de activitate care nu coincid pe deplin cu structurile juridice ale conglomeratului. Pentru a ține seama de această tendință, este necesar să se elaboreze norme privind conducerea conglomeratelor, în special în ceea ce privește administrarea holdingurilor financiare mixte.

(9) Toate conglomeratele financiare care fac obiectul unei supravegheri complementare trebuie să dispună de un coordonator desemnat din rândul autorităților competente implicate.

(10) Sarcinile de coordonator nu trebuie să afecteze sarcinile și responsabilitățile autorităților competente prevăzute de normele sectoriale.

(11) Autoritățile competente implicate și, în special, coordonatorul trebuie să dispună de mijloacele necesare pentru a obține din partea entităților care aparțin unui conglomerat financiar sau din partea altor autorități competente informațiile necesare în vederea îndeplinirii misiunii lor de supraveghere suplimentară.

(12) Este vital să se consolideze cooperarea între autoritățile care răspund de supravegherea instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții, în special prin punerea în aplicare a unor acorduri speciale de cooperare între autoritățile care răspund de supravegherea entităților care fac parte din același conglomerat financiar.

(13) Instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare și întreprinderile de investiții cu sediul în interiorul Comunității pot face parte dintr-un conglomerat financiar al cărui sediu se află în afara Comunității. Aceste entități reglementate trebuie să fie, de asemenea, supuse unui regim de supraveghere suplimentară adecvat și echivalent care să urmărească aceleași obiective și obținerea acelorași rezultate ca și dispozițiile prezentei directive. În acest scop, o importanță deosebită trebuie acordată transparenței normelor și schimbului de informații cu autoritățile din țările terțe cu privire la toate aspectele relevante.

▼B

(14) Nu se poate preconiza instituirea unui regim de supraveghere suplimentară echivalent şi adecvat decât în cazul în care autorităţile de supraveghere din ţara terţă în cauză au acceptat să colaboreze cu autorităţile competente implicate în ceea ce priveşte metodele de desfăşurare a unei supravegheri suplimentare asupra entităţilor reglementate din cadrul unui conglomerat financiar, precum şi obiectivele care trebuie atinse în acest scop.

(15) Prezenta directivă nu impune autorităţilor competente obligaţia de a divulga Comitetului pentru conglomerate financiare informaţii care fac obiectul obligaţiei de confidenţialitate în temeiul prezentei directive sau al altor directive sectoriale.

(16) Având în vedere faptul că obiectivul acţiunii preconizate, anume stabilirea de norme privind supravegherea prudenţială a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare şi a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar, nu se poate realiza în mod satisfăcător de către statele membre şi, în consecinţă, având în vedere amploarea şi efectele acţiunii preconizate, aceasta poate fi realizată mai bine la nivel comunitar, Comunitatea poate lua măsuri în acest sens, în conformitate cu principiul subsidiarităţii consacrat la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporţionalităţii prevăzut la articolul menţionat anterior, prezenta directivă nu depăşeşte ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv. Având în vedere faptul că prezenta directivă stabileşte norme minime, statele membre pot adopta norme mai stricte.

(17) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale şi principiile enunţate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

(18) Este necesar să se adopte măsurile care se impun pentru punerea în aplicare a prezentei directive în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a procedurilor pentru exercitarea competenţelor de punere în aplicare conferite Comisiei ([1]).

(19) Pot fi necesare ocazional orientări tehnice şi măsuri de punere în aplicare cu privire la normele prevăzute de prezenta directivă pentru a reflecta noile evoluţii de pe pieţele financiare. Astfel, Comisia trebuie să aibă competenţa de a adopta măsuri de punere în aplicare, cu condiţia ca acestea să nu modifice elementele esenţiale ale prezentei directive.

([1]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

▼B

(20) Normele sectoriale în vigoare privind instituțiile de credit, întreprinderile de asigurare și întreprinderile de investiții trebuie completate într-o măsură minimă, mai ales pentru a evita arbitrajul de reglementare între normele sectoriale și normele privind conglomeratele financiare. În consecință, este necesar să se modifice prima Directivă 73/239/CEE a Consiliului din 24 iulie 1973 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață ([1]), prima Directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind inițierea și exercitarea activității de asigurare directă de viață ([2]), Directiva 92/49/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă, alta decât asigurarea de viață (a treia directivă privind „asigurarea generală") ([3]), Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață (a treia directivă privind asigurarea de viață) ([4]), Directiva 93/6/CEE a Consiliului din 15 martie 1993 privind rata de adecvare a capitalului propriu al întreprinderilor de investiții și al instituțiilor de credit ([5]), Directiva 93/22/CEE a Consiliului din 10 mai 1993 privind serviciile de investiții în domeniul valorilor mobiliare ([6]), precum și Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 octombrie 1998 privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor de asigurare care fac parte dintr-un grup de asigurare ([7]) și Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ([8]). Cu toate acestea, obiectivul de armonizare și mai aprofundată nu se poate realiza decât în etape și trebuie să se bazeze pe analize prudente.

(21) Pentru a stabili dacă va fi necesar să se recurgă eventual la o armonizare privind tratamentul aplicat întreprinderilor de administrare a investițiilor din perspectiva normelor sectoriale și să se realizeze pregătirea acesteia, Comisia trebuie să elaboreze un raport privind practicile statelor membre în acest domeniu,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

([1]) JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).

([2]) JO L 63, 13.3.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 11).

([3]) JO L 228, 11.8.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

([4]) JO L 360, 9.12.1992, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE.

([5]) JO L 141, 11.6.1993, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 98/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 204, 21.7.1998, p. 29).

([6]) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE.

([7]) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

([8]) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).

▼B

CAPITOLUL I

OBIECTIV ŞI DEFINIŢII

Articolul 1

Obiectiv

Prezenta directivă stabileşte normele pentru organizarea supravegherii suplimentare a entităţilor reglementate care au obţinut o autorizaţie în conformitate cu articolul 6 din Directiva 73/239/CEE, articolul 6 din Directiva 79/267/CEE, articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/22/CEE sau articolul 4 din Directiva 2000/12/CE şi care aparţin unui conglomerat financiar. De asemenea, prezenta directivă modifică normele sectoriale corespondente aplicabile entităţilor reglementate de directivele menţionate anterior.

Articolul 2

Definiţii

În sensul prezentei directive:

1. „instituţie de credit” înseamnă o instituţie de credit în sensul articolului 1 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2000/12/CE;

2. „întreprindere de asigurare” înseamnă o întreprindere de asigurare în sensul articolului 6 din Directiva 73/239/CEE, al articolului 6 din Directiva 79/267/CEE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE;

3. „întreprindere de investiţii” înseamnă o întreprindere de investiţii în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE; prezenta definiţie cuprinde întreprinderile menţionate la articolul 2 alineatul (4) din Directiva 93/6/CEE;

4. „entitate reglementată” înseamnă o instituţie de credit, o întreprindere de asigurare sau o întreprindere de investiţii;

5. „întreprindere de administrare a investiţiilor” înseamnă o întreprindere de administrare în sensul articolului 1a alineatul (2) din Directiva 85/611/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege şi a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) ([1]), precum şi o întreprindere al cărui sediu social se află în afara Comunităţii şi care ar avea nevoie de o autorizaţie în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din directiva menţionată anterior în cazul în care sediul său social s-ar afla în interiorul Comunităţii;

6. „întreprindere de reasigurare” înseamnă o întreprindere de reasigurare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 98/78/CE;

7. „norme sectoriale” înseamnă legislaţia comunitară privind supravegherea prudenţială a entităţilor reglementate, în special dispoziţiile Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 98/78/CE, 93/6/CEE, 93/22/CEE şi 2002/12/CE;

([1]) JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/108/CE a Parlamentului European şi a Consiliului (JO L 41, 13.2.2002, p. 35).

▼B

8. „sector financiar” înseamnă un sector format din una sau mai multe dintre entitățile menționate în continuare:

   (a) o instituție de credit, o instituție financiară sau o întreprindere de servicii bancare auxiliare în sensul articolului 1 punctele 5 și 23 din Directiva 2002/12/CE (sectorul bancar);

   (b) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE (sectorul asigurărilor);

   (c) o întreprindere de investiții sau o instituție financiară în sensul articolului 2 punctul 7 din Directiva 93/6/CEE (sectorul serviciilor de investiții);

   (d) un holding financiar mixt;

9. „întreprindere mamă” înseamnă o întreprindere mamă în sensul articolului 1 din a șaptea Directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate ([1]) sau orice întreprindere care, în opinia autorităților competente, exercită efectiv o influență dominantă asupra unei alte întreprinderi;

10. „filială” înseamnă o filială în sensul articolului 1 din Directiva 83/349/CEE sau orice întreprindere asupra căreia, în opinia autorităților competente, o întreprindere mamă exercită efectiv o influență dominantă; toate filialele unei filiale se consideră de asemenea filiale ale întreprinderii mamă;

11. „participație” înseamnă o participație în sensul articolului 17 prima teză din a patra directivă 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor tipuri de întreprinderi ([2]) sau deținerea, în mod direct sau indirect, a cel puțin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;

12. „grup” înseamnă un grup de întreprinderi format dintr-o întreprindere mamă, filialele acesteia și entități în cadrul cărora întreprinderea mamă sau filialele acesteia dețin o participație, precum și întreprinderile între care există o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

13. „legături strânse” desemnează situația în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate prin:

   (a) o „participație”, adică dețin, în mod direct sau prin intermediul unui control, 20 % sau mai mult din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi sau

   (b) un „control”, adică relația dintre o întreprindere mamă și o filială, în toate cazurile menționate la articolul 1 alineatele (1) și (2) din Directiva 83/349/CEE, sau o relație similară între orice persoană fizică sau juridică și o întreprindere; orice filială a unei filiale se consideră de asemenea ca fiind o filială a întreprinderii mamă care conduce întreprinderile în cauză.

([1]) JO L 193, 18.7.1983, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 283, 27.10.2001, p. 28).

([2]) JO L 222, 14.8.1978, p. 11. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2001/65/CE.

▼B

O situație în care două sau mai multe persoane fizice sau juridice sunt legate în mod permanent de una și aceeași persoană printr-o relație de control se consideră, de asemenea, ca determinând o legătură strânsă între persoanele respective;

14. „conglomerat financiar” înseamnă un grup care, sub rezerva articolului 3, îndeplinește următoarele condiții:

(a) o entitate reglementată în sensul articolului 1 se află la conducerea grupului sau cel puțin una dintre filialele grupului este o entitate reglementată în sensul articolului 1;

(b) în cazul în care o entitate reglementată în sensul articolului 1 este la conducerea grupului, aceasta este fie întreprinderea mamă a unei entități din sectorul financiar, fie o entitate care deține o participație într-o entitate din sectorul financiar, fie o entitate legată de o entitate din sectorul financiar printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(c) în cazul în care la conducerea grupului nu se află o entitate reglementată în sensul articolului 1, activitățile grupului se desfășoară în principal în sectorul financiar în sensul articolului 3 alineatul (1);

(d) cel puțin una dintre entitățile grupului aparține sectorului asigurărilor și cel puțin o entitate aparține sectorului bancar sau sectorului de servicii de investiții;

(e) activitățile consolidate și agregate ale entităților grupului în sectorul asigurărilor și activitățile consolidate și agregate ale entităților în sectorul bancar și în sectorul serviciilor de investiții sunt semnificative în sensul articolului 3 alineatul (2) sau (3).

Orice subgrup al unui grup în sensul punctului 12 care îndeplinește criteriile prevăzute la prezentul punct se consideră a fi un conglomerat financiar.

15. „holding financiar mixt” înseamnă o întreprindere mamă diferită de o entitate reglementată, care, împreună cu filialele sale, dintre care cel puțin una este o entitate reglementată cu sediul social în interiorul Comunității Europene, și cu alte entități, constituie un conglomerat financiar;

16. „autorități competente” înseamnă autoritățile naționale ale statelor membre care dispun de competența legală sau de reglementare necesară pentru a supraveghea instituțiile de credit și întreprinderile de asigurare și întreprinderile de investiții, în mod individual sau la nivelul întregului grup;

17. „autorități competente implicate” înseamnă:

(a) autoritățile competente din statele membre care răspund de supravegherea sectorială consolidată a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar;

▼B

(b) coordonatorul desemnat în conformitate cu articolul 10, în cazul în care acesta este diferit de autoritățile menționate la litera (a);

(c) celelalte autorități competente implicate, în cazul în care autoritățile menționate la literele (a) și (b) consideră acest lucru oportun; această opinie depinde în mod special de cota de piață deținută de entitățile reglementate din cadrul conglomeratului în celelalte state membre, în special în cazul în care această cotă este mai mare de 5 %, precum și de importanța în cadrul conglomeratului a oricărei entități reglementate cu sediul în alt stat membru;

18. „tranzacții în interiorul grupului” înseamnă toate tranzacțiile în cadrul cărora o entitate reglementată care aparține unui conglomerat financiar recurge direct sau indirect la alte întreprinderi din cadrul aceluiași grup sau la orice persoană fizică sau juridică ce are legături strânse cu întreprinderile din cadrul acestui grup în vederea îndeplinirii unei obligații de natură contractuală sau nu, cu titlu oneros sau nu;

19. „concentrare a riscurilor” înseamnă orice expunere care implică un potențial de pierdere asumat de entitățile care aparțin unui conglomerat financiar, din momentul în care o astfel de expunere este suficient de semnificativă pentru a compromite solvabilitatea sau situația financiară generală a entităților reglementate care aparțin conglomeratului menționat; o astfel de expunere poate fi determinată de riscurile de contrapartidă/de credit, de investiții, de asigurare sau de piață, precum și de alte riscuri, sau de o combinație sau interacțiune a riscurilor menționate.

Articolul 3

Praguri pentru identificarea conglomeratelor financiare

(1) Se consideră că activitățile unui grup se desfășoară în principal în sectorul financiar în sensul articolului 2 punctul 14 litera (c) în cazul în care raportul dintre totalul bilanțului entităților din sectorul financiar reglementate și nereglementate din cadrul grupului în ansamblul său și, respectiv, totalul bilanțului grupului este mai mare de 40 %.

(2) Se consideră că activitățile diferitelor sectoare financiare sunt semnificative în sensul articolului 2 punctul 14 litera (e), pentru fiecare sector financiar în parte, în cazul în care valoarea medie a raportului dintre totalul bilanțului sectorului financiar în cauză și totalul bilanțului entităților din sectorul financiar al grupului și valoarea medie a raportului dintre cerințele de solvabilitate ale aceluiași sector financiar și cerința de solvabilitate totală a entităților din sectorul financiar al grupului depășesc 10 %.

În sensul prezentei directive, sectorul financiar cel mai puțin important în cadrul unui conglomerat financiar este cel care prezintă media cea mai scăzută, iar sectorul financiar cel mai important în cadrul unui conglomerat financiar este cel care prezintă media cea mai ridicată. În scopul calculării mediei și pentru a determina care este sectorul financiar cel mai puțin important și care este sectorul financiar cel mai important, sectorul bancar și cel al serviciilor de investiții sunt luate în considerare împreună.

▼B

(3) Se consideră, de asemenea, că activitățile trans-sectoriale sunt importante în sensul articolului 2 punctul 14 litera (e) în cazul în care totalul bilanțului sectorului financiar cel mai puțin important în cadrul grupului este mai mare de 6 miliarde euro. În cazul în care grupul nu atinge pragul menționat la alineatul (2), autoritățile competente implicate pot decide de comun acord să nu mai considere grupul un conglomerat financiar sau să nu aplice dispozițiile articolelor 7, 8 sau 9 în cazul în care consideră că includerea grupului în sfera de aplicare a prezentei directive sau aplicarea dispozițiilor menționate anterior nu sunt necesare sau ar fi inoportune sau ar deveni o sursă de confuzie având în vedere obiectivele supravegherii suplimentare, luând în considerare, de exemplu, aspectele următoare:

(a) dimensiunea relativă a sectorului său financiar cel mai puțin important, calculată fie ca medie, în conformitate cu alineatul (2), fie ca total al bilanțului sau ca cerință de solvabilitate în acest sector financiar, să nu depășească 5 % sau

(b) cota de piață, calculată ca total al bilanțului în sectorul bancar sau în cel al serviciilor de investiții și ca prime brute emise în sectorul asigurărilor, să nu depășească 5 % în nici un stat membru.

Deciziile luate în conformitate cu prezentul alineat se notifică celorlalte autorități competente implicate.

(4) În sensul aplicării alineatelor (1), (2) și (3), autoritățile competente implicate pot, de comun acord:

(a) să excludă o entitate de la calcularea rapoartelor, în cazurile menționate la articolul 6 alineatul (5);

(b) să ia în considerare respectarea pragurilor prevăzute la alineatele (1) și (2) timp de trei ani consecutivi pentru a evita schimbările bruște de regim și să nu ia în considerare respectarea acestor praguri în cazul unor modificări considerabile în structura grupului.

În cazul în care un conglomerat financiar a fost identificat în conformitate cu alineatele (1), (2) și (3), deciziile menționate la primul paragraf din prezentul alineat se iau pe baza unei propuneri înaintate de coordonatorul conglomeratului financiar în cauză.

(5) În sensul aplicării alineatelor (1) și (2), autoritățile competente implicate pot, în cazuri excepționale și de comun acord, să înlocuiască criteriul bazat pe totalul bilanțului cu una sau ambele variabile următoare sau să integreze una sau ambele variabile, în cazul în care autoritățile consideră că acestea prezintă un interes deosebit în scopul supravegherii suplimentare în temeiul prezentei directive: structura veniturilor, activitățile în afara bilanțului.

▼B

(6) În sensul aplicării alineatelor (1) și (2), în cazul în care rapoartele care sunt menționate la aceste alineate scad sub nivelul de 40 % și, respectiv, 10 % pentru conglomeratele care fac deja obiectul supravegherii suplimentare, se aplică un raport mai mic stabilit la 35 % și, respectiv, 8 % pe parcursul celor trei ani următori, pentru a evita schimbări bruște de regim.

În mod similar, în sensul aplicării alineatului (3), în cazul în care totalul bilanțului sectorului financiar cel mai puțin important în cadrul grupului scade sub 6 miliarde euro pentru conglomeratele care fac deja obiectul supravegherii suplimentare, un prag inferior stabilit la 5 miliarde euro se aplică pe parcursul celor trei ani următori, pentru a evita schimbări bruște de regim.

Pe parcursul perioadei menționate de prezentul alineat, cu acordul celorlalte autorități competente implicate, coordonatorul poate decide ca rapoartele sau sumele mai mici menționate de prezentul alineat să nu mai fie aplicabile.

(7) Calculele privind bilanțul menționate de prezentul articol se efectuează pe baza totalului bilanțului agregat al entităților din cadrul grupului, conform conturilor anuale ale acestora. În scopul efectuării acestor calcule, întreprinderile în cadrul cărora se deține o participație sunt luate în considerare până la nivelul sumei din totalul bilanțului care corespunde cotei proporționale agregate deținută de grup. Cu toate acestea, în cazul în care sunt disponibile conturi consolidate, acestea se utilizează în locul conturilor agregate.

Cerințele de solvabilitate menționate la alineatele (2) și (3) se determină în conformitate cu dispozițiile normelor sectoriale relevante.

Articolul 4

Identificarea unui conglomerat financiar

(1) Autoritățile competente care au autorizat entități reglementate identifică, în temeiul articolelor 2, 3 și 5, orice grup care intră în sfera de aplicare a prezentei directive.

În acest scop:

— autoritățile competente care au autorizat entități reglementate care aparțin grupului colaborează strâns între ele, după caz;

— în cazul în care o autoritate competentă consideră că o entitate reglementată autorizată de autoritatea competentă menționată aparține unui grup care poate fi un conglomerat financiar, dar care nu a fost încă identificat în conformitate cu prezenta directivă, aceasta își prezintă opinia celorlalte autorități competente implicate.

▼M3

(2) Coordonatorul desemnat în conformitate cu articolul 10 informează întreprinderea-mamă care se află la conducerea grupului sau, în absența unei întreprinderi-mamă, entitatea reglementată care prezintă bilanțul total cel mai ridicat în sectorul financiar cel mai important al grupului, cu privire la faptul că grupul a fost identificat ca fiind un conglomerat financiar, precum și cu privire la desemnarea coordonatorului.

▼M3

Coordonatorul informează în acest sens și autoritățile competente care au autorizat entitățile reglementate din cadrul grupului și autoritățile competente ale statului membru în care își are sediul central holdingul financiar mixt, precum și Comitetul comun al autorităților europene de supraveghere (AES) înființat prin articolul 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană) ([1]), Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale) ([2]) și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de valori mobiliare și piețe) ([3]) (denumit în continuare „Comitetul comun”).

(3) Comitetul comun publică și actualizează pe site-ul său internet lista conglomeratelor financiare identificate. Aceste informații sunt disponibile prin intermediul unei legături hipertext pe toate site-urile internet ale autorităților europene de supraveghere.

▼B

CAPITOLUL II

SUPRAVEGHEREA SUPLIMENTARĂ

SECȚIUNEA I

SFERA DE APLICARE

Articolul 5

Sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a entităților reglementate menționate la articolul 1

(1) Fără să aducă atingere dispozițiilor în materie de supraveghere prevăzute de normele sectoriale, statele membre iau măsurile necesare pentru ca entitățile reglementate prevăzute la articolul 1 să facă obiectul unei supravegheri suplimentare, în măsura și în conformitate cu modalitățile prevăzute de prezenta directivă.

(2) Entitățile reglementate menționate în continuare fac obiectul unei supravegheri suplimentare la nivelul conglomeratului financiar, în conformitate cu articolele 6 – 17:

(a) orice entitate reglementată care se află la conducerea unui conglomerat financiar;

(b) orice întreprindere reglementată a cărei întreprindere mamă este un holding financiar mixt cu sediul social în interiorul Comunității;

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 12.
([2]) JO L 331, 15.12.2010, p. 48
([3]) JO L 331, 15.12.2010, p. 84.

▼B

(c) orice entitate reglementată asociată unei alte entități din sectorul financiar prin relații de tipul celor menționate la articolul 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE.

În cazul în care un conglomerat financiar este un subgrup al unui alt conglomerat financiar care îndeplinește criteriile prevăzute la primul paragraf, statele membre pot aplica articolele 6–17 numai entităților reglementate din al doilea conglomerat financiar, iar orice trimitere din prezenta directivă la termenul „grup” și „conglomerat financiar” se interpretează în acest caz ca o trimitere la al doilea conglomerat.

(3) Orice entitate reglementată care nu face obiectul supravegherii suplimentare în temeiul alineatului (2), a cărei întreprindere mamă este o entitate reglementată sau un holding financiar mixt al cărui sediu social se află în afara Comunității face obiectul unei supravegheri suplimentare la nivelul conglomeratului financiar în măsura și în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 18.

(4) În cazul în care anumite persoane dețin o participație într-una sau mai multe entități reglementate sau sunt asociate prin participație cu aceste entități sau exercită asupra acestora o influență considerabilă fără a deține o participație sau fără a avea vreo legătură de participație cu acestea, în afară de cazurile prevăzute la alineatele (2) și (3), autoritățile competente implicate determină de comun acord și în conformitate cu legislația internă dacă și în ce măsură trebuie să se efectueze o supraveghere suplimentară a entităților reglementate ca și cum acestea ar constitui un conglomerat financiar.

Pentru a aplica o astfel de supraveghere suplimentară, cel puțin una dintre entități trebuie să fie o entitate reglementată menționată la articolul 1, iar condițiile prevăzute la articolul 2 punctul 14 literele (d) și (e) trebuie să fie îndeplinite. Autoritățile competente implicate iau decizia ținând seama de obiectivele supravegherii suplimentare definite în prezenta directivă.

În sensul aplicării dispozițiilor primului paragraf „grupurilor cooperative”, autoritățile competente trebuie să ia în considerare angajamentul financiar public contractat de aceste grupuri față de alte entități financiare.

(5) Fără a se aduce atingere articolului 13, exercitarea supravegherii suplimentare la nivelul conglomeratului financiar nu implică în nici un caz obligația autorităților competente de a exercita o supraveghere individuală asupra holdingurilor financiare mixte, asupra entităților reglementate din țări terțe care aparțin unui conglomerat financiar sau asupra entităților nereglementate care aparțin unui conglomerat financiar.

▼B

SECȚIUNEA 2

SITUAȚIA FINANCIARĂ

Articolul 6

Rata de adecvare a capitalului propriu

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, se exercită o supraveghere suplimentară cu privire la rata de adecvare a capitalului entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul capitol secțiunea 3 articolul 9 alineatele (2)–(5) și în anexa I.

(2) Statele membre impun entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar să se asigure că dispun, la nivelul conglomeratului financiar, de capital propriu care să fie întotdeauna cel puțin echivalent cu cerințele în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu determinate în conformitate cu anexa I.

De asemenea, statele membre solicită ca entitățile reglementate să pună în aplicare o politică corespunzătoare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar.

Cerințele menționate la primul și al doilea paragraf fac obiectul unui control prudențial exercitat de coordonator în conformitate cu secțiunea 3 din prezentul capitol.

Coordonatorul se asigură că calculul menționat în primul paragraf se efectuează cel puțin o dată pe an, fie de către entitățile reglementate, fie de către holdingul financiar mixt.

Rezultatele calculului și datele relevante pe care acesta se bazează sunt înaintate coordonatorului de către entitatea reglementată în sensul articolului 1 care conduce conglomeratul financiar sau, dacă acesta nu are la conducere o entitate reglementată în sensul articolului 1, de către holdingul financiar mixt sau de către entitatea reglementată din cadrul conglomeratului financiar identificată de coordonator după consultarea celorlalte autorități competente implicate și a conglomeratului financiar.

(3) Pentru a determina cerințele privind rata de adecvare a capitalului propriu menționată la alineatul (2) primul paragraf, entitățile menționate în continuare sunt cuprinse în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în modul și în măsura stabilite în anexa I:

(a) o instituție de credit, o instituție financiară sau o întreprindere de servicii bancare auxiliare în sensul articolului 1 punctele 5 și 23 din Directiva 2000/12/CE;

(b) o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare sau un holding financiar în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

▼B

(c) o întreprindere de investiții sau o instituție financiară în sensul articolului 2 punctul 7 din Directiva 93/6/CEE;

(d) un holding financiar mixt.

(4) În cazul în care se calculează, conform metodei nr. 1 (consolidare contabilă) prevăzută în anexa I, cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al unui conglomerat financiar, capitalul propriu și cerința de solvabilitate pentru entitățile din cadrul grupului se calculează aplicând normele sectoriale corespondente privind modul de realizare și amploarea consolidării, prevăzute în mod specific la articolul 54 din Directiva 2000/12/CE și în anexa I punctul 1 partea B din Directiva 98/78/CE.

În cazul în care se aplică metoda nr. 2 (deducere și agregare) sau metoda nr. 3 (valoare contabilă/deducerea unei cerințe) prevăzute la anexa I, la efectuarea calculului se ia în considerare cota proporțională deținută de întreprinderea mamă sau de întreprinderea care deține o participație într-o altă entitate din cadrul grupului. Prin „cotă proporțională” se înțelege partea din capitalul subscris care este deținută direct sau indirect de întreprindere.

(5) Coordonatorul poate decide să nu includă o anumită entitate la calcularea cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care entitatea se află într-o țară terță sau în care există obstacole de natură juridică ce împiedică transferul informațiilor necesare, fără a se aduce atingere normelor sectoriale care obligă autoritățile competente să refuze autorizarea în cazul în care există obstacole în exercitarea efectivă a funcției lor de supraveghere;

(b) în cazul în care entitatea are o importanță neglijabilă din perspectiva obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar;

(c) în cazul în care includerea acesteia este inoportună sau poate determina o confuzie din perspectiva obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară.

Cu toate acestea, în cazul în care mai multe entități ar urma să fie excluse în temeiul primului paragraf litera (b), acestea trebuie incluse dacă, în mod colectiv, acestea prezintă o importanță care nu este de neglijat.

În cazul menționat în primul paragraf litera (c), coordonatorul consultă, cu excepția cazurilor de urgență, celelalte autorități competente implicate înainte de a adopta o decizie.

În cazul în care coordonatorul nu include o entitate reglementată în calcul într-unul din cazurile menționate la primul paragraf literele (b) și (c), autoritățile competente din statul membru în care entitatea își are sediul pot solicita entității care se află la conducerea conglomeratului financiar să furnizeze informații care să faciliteze supravegherea entității reglementate în cauză.

▼B

Articolul 7

Concentrarea riscurilor

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, supravegherea suplimentară privind concentrarea riscurilor entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar se exercită în conformitate cu normele prevăzute de prezentul capitol secțiunea 3 articolul 9 alineatele (2)–(4) și în anexa II.

(2) Statele membre le solicită entităților reglementate sau holdingurilor financiare mixte să notifice coordonatorului, periodic și cel puțin o dată pe an, orice concentrare semnificativă a riscurilor la nivelul conglomeratului financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul articol și în anexa II. Informațiile necesare sunt înaintate coordonatorului de către entitatea reglementată în sensul articolului 1 care se află la conducerea conglomeratului financiar sau, în cazul în care la conducerea acestuia nu se află o entitate reglementată în sensul articolului 1, de către holdingul financiar mixt sau de către entitatea reglementată din cadrul conglomeratului financiar identificată de coordonator după consultarea celorlalte autorități competente implicate și a conglomeratului financiar.

Aceste concentrări ale riscurilor fac obiectul unui control prudențial exercitat de coordonator.

(3) Până la realizarea unei coordonări ulterioare a legislației comunitare, statele membre pot stabili limite cantitative pentru orice concentrare a riscurilor la nivelul conglomeratului financiar sau pot abilita autoritățile competente să stabilească limite cantitative sau să ia alte măsuri prudențiale care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară.

(4) În cazul în care un conglomerat financiar este condus de un holding financiar mixt, normele sectoriale privind concentrarea riscurilor aplicabile sectorului financiar cel mai important în cadrul conglomeratului financiar, în măsura în care acestea există, se aplică întregului sector în cauză, inclusiv holdingului financiar mixt.

Articolul 8

Tranzacțiile în interiorul grupului

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, se exercită o supraveghere suplimentară privind tranzacțiile în interiorul grupului realizate de entitățile reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul capitol secțiunea 3 articolul 9 alineatele (2)–(4) și de anexa II.

(2) Statele membre solicită entităților reglementate sau holdingurilor financiare mixte să notifice coordonatorului, periodic și cel puțin o dată pe an, orice tranzacție semnificativă în interiorul grupului realizată de entitățile reglementate în cadrul conglomeratului financiar, în conformitate cu normele prevăzute de prezentul articol și în anexa II. În măsura în care pragurile menționate la anexa II primul paragraf ultima teză nu au fost stabilite, se consideră că o tranzacție în cadrul grupului este semnificativă în cazul în care valoarea acesteia depășește cel puțin 5 % din valoarea totală a cerințelor privind rata de adecvare a capitalului propriu la nivelul unui conglomerat financiar.

▼B

Informațiile necesare sunt înaintate coordonatorului de către entitatea reglementată în sensul articolului 1 care se află la conducerea conglomeratului financiar sau, în cazul în care la conducerea acestuia nu se află o entitate reglementată în sensul articolului 1, de către holdingul financiar mixt sau de către entitatea reglementată din cadrul conglomeratului financiar identificată de coordonator după consultarea celorlalte autorități competente implicate și a conglomeratului financiar.

Aceste tranzacții în interiorul grupului fac obiectul unui control prudențial exercitat de coordonatorul care răspunde de supravegherea suplimentară, în conformitate cu secțiunea 3 din prezentul capitol.

(3) În așteptarea unei coordonări ulterioare a legislației comunitare, statele membre pot stabili limite cantitative, precum și cerințe calitative privind tranzacțiile în interiorul grupului realizate de entitățile reglementate din cadrul unui conglomerat financiar sau pot acorda autorităților competente autoritatea de a stabili limite cantitative sau cerințe calitative sau de a lua alte măsuri prudențiale care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară.

(4) În cazul în care un conglomerat financiar este condus de un holding financiar mixt, normele sectoriale privind tranzacțiile din interiorul grupului aplicabile sectorului financiar cel mai important în cadrul conglomeratului financiar se aplică întregului sector vizat, inclusiv holdingului financiar mixt.

Articolul 9

Sisteme de control intern și proceduri de gestionare a riscurilor

(1) Statele membre le impun entităților reglementate să dețină, la nivelul conglomeratului financiar, proceduri de gestionare a riscurilor, precum și sisteme corespunzătoare de control intern, inclusiv proceduri administrative și contabile sănătoase.

(2) Procedurile de gestionare a riscurilor cuprind:

(a) o gestiune sănătoasă și o bună conducere a activităților, inclusiv aprobarea și analiza periodică a strategiilor și politicilor, pentru totalitatea riscurilor asumate, de către organele de conducere corespunzătoare la nivelul conglomeratului financiar;

(b) politici corespunzătoare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu pentru a anticipa impactul strategiilor de dezvoltare asupra profilului riscurilor și asupra cerințelor privind capitalul propriu stabilite în conformitate cu articolul 6 și anexa I;

(c) proceduri adecvate care să garanteze faptul că sistemele de supraveghere a riscurilor sunt adaptate organizației și că se iau toate măsurile pentru ca sistemele puse în aplicare în cadrul fiecărei întreprinderi care face obiectul supravegherii suplimentare să fie coerente, astfel încât riscurile să poată fi măsurate, supravegheate și ținute sub control la nivelul conglomeratului financiar;

▼M3

(d) mecanisme în vigoare care să permită sprijinirea și elaborarea, după caz, a unor mecanisme și planuri de redresare și de soluționare corespunzătoare. Aceste mecanisme sunt actualizate periodic.

▼B

(3) Sistemele de control intern cuprind:

(a) sisteme corespunzătoare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu care să permită identificarea și măsurarea tuturor riscurilor importante asumate, precum și stabilirea unui nivel al capitalului propriu adaptat la riscuri;

(b) proceduri sănătoase de informare și de contabilitate care să permită identificarea, măsurarea, încadrarea și verificarea tranzacțiilor în interiorul grupului, precum și concentrarea riscurilor.

(4) Statele membre se asigură că toate întreprinderile care fac obiectul supravegherii suplimentare în temeiul articolului 5 dispun de sisteme de control intern proprii care să permită producerea tuturor datelor sau informațiilor relevante în scopul supravegherii suplimentare.

(5) Procedurile și sistemele menționate la alineatele (1)-(4) fac obiectul unui control prudențial exercitat de coordonator.

SECȚIUNEA 3

▼M3

MĂSURI DE FACILITARE A SUPRAVEGHERII SUPLIMENTARE ȘI COMPENTENȚELE COMITETULUI COMUN

Articolul 9a

Rolul Comitetului comun

Comitetul comun asigură o supraveghere și respectare transsectorială și transfrontalieră coerentă a legislației Uniunii, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

Articolul 10

Autoritatea competentă care răspunde de supravegherea suplimentară (coordonatorul)

▼M3

(1) Pentru a asigura o supraveghere suplimentară adecvată a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, se desemnează un coordonator unic, care răspunde de coordonarea și realizarea supravegherii suplimentare, din rândul autorităților competente din statele membre implicate, inclusiv cele din statul membru în care se află sediul social al holdingului financiar mixt. Identitatea coordonatorului se publică pe site-ul internet al Comitetul comun.

▼B

(2) Desemnarea coordonatorului se realizează pe baza următoarelor criterii:

(a) în cazul în care un conglomerat financiar este condus de o entitate reglementată, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată menționată anterior, în conformitate cu normele sectoriale aplicabile;

(b) în cazul în care un conglomerat financiar nu este condus de o entitate reglementată, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă selectată pe baza următoarelor principii:

(i) în cazul în care întreprinderea mamă a unei entități reglementate este un holding financiar mixt, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată în conformitate cu normele sectoriale aplicabile;

(ii) în cazul în care mai multe entități reglementate cu sediul social în interiorul Comunității au ca întreprindere mamă același holding financiar mixt și în care una din aceste entități a fost autorizată în statul membru în care holdingul financiar mixt își are sediul social, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă din statul membru care a autorizat entitatea reglementată în cauză;

în cazul în care mai multe entități reglementate care își desfășoară activitatea în diverse sectoare financiare au fost autorizate în statul membru în care își are sediul social holdingul financiar mixt, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă a entității reglementate care își desfășoară activitatea în sectorul financiar cel mai important;

în cazul în care un conglomerat financiar este condus de mai multe holdinguri financiare mixte care au sediul social în state membre diferite și în care în fiecare din aceste state membre există o entitate reglementată, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă a entității reglementate care prezintă cel mai ridicat bilanț total, dacă entitățile în cauză își desfășoară activitatea în același sector financiar, sau de autoritatea competentă a entității reglementate care își desfășoară activitatea în sectorul financiar cel mai important;

(iii) în cazul în care mai multe entități reglementate cu sediul social în interiorul Comunității au ca întreprindere mamă același holding financiar mixt, dar nici una dintre aceste entități nu a fost autorizată în statul membru în care holdingul financiar mixt își are sediul social, rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată care prezintă bilanțul total cel mai ridicat în sectorul financiar cel mai important;

(iv) în cazul în care conglomeratul financiar este un grup care nu are la conducere o întreprindere mamă sau în orice alt caz rolul de coordonator este preluat de autoritatea competentă care a autorizat entitatea reglementată care prezintă bilanțul total cel mai ridicat din sectorul financiar cel mai important.

▼B

(3) În anumite cazuri speciale, autoritățile competente implicate pot deroga, de comun acord, de la criteriile menționate la alineatul (2) în cazul în care aplicarea acestora ar fi inadecvată, având în vedere structura conglomeratului și importanța relativă a activităților acestuia în diverse țări, și pot desemna o altă autoritate competentă în calitate de coordonator. Într-un astfel de caz, înainte de a lua decizia, autoritățile competente oferă conglomeratului posibilitatea de a-și exprima opinia cu privire la decizia în cauză.

Articolul 11

Sarcinile coordonatorului

(1) Sarcinile atribuite coordonatorului în ceea ce privește supravegherea suplimentară sunt următoarele:

(a) coordonarea colectării și diseminării informațiilor utile sau esențiale, în desfășurarea normală a activităților precum și în situații de urgență, inclusiv diseminarea informațiilor importante pentru supravegherea prudențială exercitată de o autoritate competentă în temeiul normelor sectoriale;

(b) asigurarea controlului prudențial și evaluarea situației financiare a unui conglomerat financiar;

(c) evaluarea aplicării normelor privind rata de adecvare a capitalului propriu, concentrarea riscurilor și tranzacțiile în interiorul grupului prevăzute la articolele 6, 7 și 8;

(d) evaluarea structurii, organizării și sistemelor de control intern ale conglomeratului financiar prevăzute la articolul 9;

(e) planificarea și coordonarea activităților prudențiale, în desfășurarea normală a activităților precum și în situațiile de urgență, în colaborare cu autoritățile competente implicate;

(f) îndeplinirea altor sarcini și luarea celorlalte măsuri și decizii atribuite coordonatorului în temeiul prezentei directive sau în cadrul aplicării dispozițiilor acesteia.

▼M3

Pentru a facilita supravegherea suplimentară și pentru a-i oferi o bază juridică mai vastă, coordonatorul și celelalte autorități competente implicate și, după caz, celelalte autorități competente implicate încheie acorduri de coordonare. Aceste acorduri pot acorda sarcini suplimentare coordonatorului și pot preciza procedurile care trebuie urmate de către autoritățile competente implicate pentru a lua deciziile menționate la articolele 3 și 4, articolul 5 alineatul (4), articolul 6, articolul 12 alineatul (2) și articolele 16 și 18, precum și pentru a colabora cu alte autorități competente.

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 8 și cu procedura prevăzută la articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AES elaborează, prin intermediul Comitetului comun, orientări în vederea convergenței practicilor de supraveghere cu privire la consistența acordurilor de coordonare a supravegherii în conformitate cu articolul 131a din Directiva 2006/48/CE și articolul 248 alineatul (4) din Directiva 2009/138/CE.

▼B

(2) În cazul în care are nevoie de informații care au fost deja furnizate unei alte autorități competente în conformitate cu normele sectoriale, coordonatorul se adresează autorității în cauză, în măsura în care este posibil, pentru a evita suprapunerea informațiilor comunicate diferitelor autorități care participă la procesul de supraveghere.

(3) Fără a se aduce atingere posibilității prevăzute de legislația comunitară de a delega anumite competențe și responsabilități prudențiale, prezența unui coordonator care are sarcini specifice privind supravegherea suplimentară a întreprinderilor reglementate care aparțin unui conglomerat financiar nu modifică cu nimic misiunea și responsabilitățile care revin autorităților competente în temeiul normelor sectoriale.

Articolul 12

Cooperarea și schimbul de informații între autoritățile competente

(1) Autoritățile competente care răspund de supravegherea entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar și autoritatea competentă desemnată drept coordonator pentru conglomeratul financiar în cauză colaborează strâns. Fără a se aduce atingere responsabilităților lor respective definite în normele sectoriale, aceste autorități, indiferent dacă se află în același stat membru sau nu, fac schimb de orice informații esențiale sau utile în vederea îndeplinirii sarcinilor lor prudențiale respective în temeiul normelor sectoriale și al prezentei directive. În acest scop, autoritățile competente și coordonatorul comunică, la cerere, orice informație utilă și, din proprie inițiativă, orice informație esențială.

Această colaborare cuprinde cel puțin colectarea și schimbul de informații cu privire la următoarele aspecte:

(a) structura grupului, toate entitățile mari care fac parte din conglomeratul financiar și autoritățile competente pentru entitățile reglementate din cadrul grupului vizat;

(b) strategiile conglomeratului financiar;

(c) situația financiară a conglomeratului financiar, în special în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu, tranzacțiile în interiorul grupului, concentrarea riscurilor și rentabilitatea;

(d) principalii acționari ai conglomeratului financiar și conducătorii acestuia;

(e) organizarea, gestionarea riscurilor și sistemele de control intern la nivelul conglomeratului financiar;

(f) procedurile de colectare a informațiilor de la entitățile din conglomeratul financiar și de verificare a informațiilor menționate;

(g) dificultățile întâmpinate de entitățile reglementate sau de alte entități din conglomeratul financiar care pot afecta grav entitățile reglementate menționate;

▼B

(h) principalele sancțiuni și măsuri excepționale luate de autoritățile competente în conformitate cu normele sectoriale sau cu prezenta directivă.

▼M3

Autoritățile competente pot, de asemenea, să facă schimb de informații cu autoritățile enumerate în continuare, după cum este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor lor respective, cu privire la entitățile reglementate care aparțin conglomeratului financiar, în conformitate cu normele sectoriale: băncile centrale, Sistemul European al Băncilor Centrale, Banca Centrală Europeană și Comitetul european pentru risc sistemic în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de instituire a Comitetului european pentru risc sistemic ([1]).

▼B

(2) Fără a aduce atingere responsabilităților lor respective definite în normele sectoriale, autoritățile competente implicate se consultă reciproc cu privire la aspectele enumerate în continuare, înainte de a lua o decizie care vizează funcțiile prudențiale exercitate de celelalte autorități competente:

(a) o modificare a structurii acționariatului, a organizării sau a conducerii entităților reglementate dintr-un conglomerat financiar care presupune aprobarea sau autorizarea de către autoritățile competente;

(b) principalele sancțiuni sau măsuri excepționale luate de autoritățile competente.

O autoritate competentă poate decide să nu consulte omologii săi în caz de urgență sau în cazul în care o astfel de consultare ar putea compromite eficiența deciziilor sale. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă informează fără întârziere celelalte autorități competente.

(3) Coordonatorul poate invita autoritățile competente ale statului membru în care se află sediul social al întreprinderii mamă, autorități care nu exercită ele însele supravegherea suplimentară în conformitate cu articolul 10, să solicite întreprinderii mamă să le furnizeze toate informațiile utile în vederea îndeplinirii misiunii sale de coordonare, prevăzută la articolul 11, precum și să îi comunice informațiile menționate anterior.

În cazul în care informațiile menționate la articolul 14 alineatul (2) au fost deja comunicate unei autorități competente în temeiul normelor sectoriale, autoritățile competente care răspund de supravegherea suplimentară se pot adresa acesteia pentru a obține informațiile în cauză.

(4) Statele membre autorizează autoritățile competente să facă schimbul de informații prevăzut la alineatele (1), (2) și (3), atât între ele cât și cu alte autorități. Colectarea sau deținerea informațiilor privind o entitate care aparține unui conglomerat financiar și care nu este o entitate reglementată nu implică nici o obligație, pentru autoritățile competente, de a juca un rol prudențial în raport cu entitatea vizată la nivel individual.

([1]) JO L 331, 15.12.2010, p. 1.

▼B

Informațiile primite în cadrul supravegherii suplimentare, în special orice informație vehiculată între autoritățile competente sau între acestea și alte autorități în conformitate cu prezenta directivă intră sub incidența normelor sectoriale privind secretul profesional și comunicarea informațiilor confidențiale.

▼M3

Articolul 12a

Cooperarea și schimbul de informații cu Comitetul comun

(1) Autoritățile competente cooperează cu Comitetul comun în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) Autoritățile competente furnizează fără întârziere Comitetul comun toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor acestuia în conformitate articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

Articolul 13

Organele de conducere ale holdingurilor financiare mixte

Statele membre solicită ca persoanele care administrează efectiv afacerile unui holding financiar mixt să prezinte buna reputație necesară și o experiență suficientă și corespunzătoare pentru a exercita aceste funcții.

Articolul 14

Accesul la informații

▼M3

(1) Statele membre se asigură că nu există nici un obstacol juridic care să împiedice, pe teritoriul lor, persoanele fizice și juridice care intră sub incidența supravegherii suplimentare, fie că sunt entități reglementate sau nu, să facă schimb între ele de orice informații care ar fi pertinente pentru supravegherea suplimentară sau să facă schimb de informații în conformitate cu prezenta directivă și cu AES, în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, prin intermediul Comitetul comun când este cazul.

▼B

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente care au sarcina de a exercita supravegherea suplimentară au acces, în contactele lor directe sau indirecte cu entitățile, fie acestea reglementate sau nu, care aparțin unui conglomerat financiar, la orice informații care ar putea fi relevante pentru supravegherea suplimentară.

▼B

Articolul 15

Verificarea

În cazul în care, în cadrul aplicării prezentei directive, autoritățile competente doresc, în anumite cazuri, să verifice informațiile privind o entitate care aparține unui conglomerat financiar, indiferent dacă este reglementată sau nu, și care are sediul într-un alt stat membru, acestea solicită autorităților din celălalt stat membru să efectueze această verificare.

Autoritățile care primesc o astfel de solicitare îi dau curs, în limita competențelor lor, fie realizând chiar ele verificarea, fie autorizând un inspector sau un expert să o efectueze, fie acordând autorității care a înaintat cererea permisiunea de a efectua ea însăși verificarea.

În cazul în care nu efectuează ea însăși verificarea, autoritatea competentă care a formulat cererea poate participa la realizarea acesteia, dacă dorește.

Articolul 16

Măsuri de aplicare

În cazul în care entitățile reglementate din cadrul unui conglomerat financiar nu respectă cerințele prevăzute la articolele 6-9 sau în care cerințele în cauză sunt respectate dar, cu toate acestea, solvabilitatea entităților ar putea fi afectată, sau dacă tranzacțiile în interiorul grupului sau concentrările riscurilor amenință situația financiară a entităților reglementate în cauză, trebuie luate măsurile necesare pentru a remedia situația cât mai curând posibil:

— de către coordonator, în ceea ce privește holdingurile financiare mixte;

— de către autoritățile competente, în ceea ce privește entitățile reglementate; în acest scop, coordonatorul informează autoritățile competente menționate cu privire la aspectele constatate.

▼M3

Fără a se aduce atingere articolului 17 alineatul (2), statele membre pot stabili măsurile pe care autoritățile competente le pot lua cu privire la holdingurile financiare mixte. În conformitate cu procedura prevăzută la articolele 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, AES pot elabora, prin intermediul Comitetul comun, orientări pentru măsuri referitoare la holdingurile financiare mixte.

▼B

Autoritățile competente implicate, inclusiv coordonatorul, asigură coordonarea acțiunilor lor de supraveghere, dacă este necesar.

▼B

Articolul 17

Competențele suplimentare ale autorităților competente

(1) Până la realizarea unei armonizări și mai aprofundate a normelor sectoriale, statele membre își abilitează autoritățile competente să ia orice măsură prudențială considerată necesară pentru a preveni orice eludare a normelor sectoriale de către entitățile reglementate care aparțin unui conglomerat financiar sau pentru a remedia această situație.

(2) Fără să aducă atingere dispozițiilor lor de drept penal, statele membre se asigură că dispun de sancțiuni sau măsuri proprii pentru a pune capăt încălcărilor constatate sau pentru a elimina cauzele acestor încălcări care să poată fi impuse holdingurilor financiare mixte, sau celor care asigură conducerea efectivă a acestora, care încalcă actele cu putere de lege sau actele administrative adoptate pentru punerea în aplicare a prezentei directive. În anumite cazuri, aceste măsuri pot implica intervenția instanțelor judecătorești. Autoritățile competente colaborează strâns pentru a se asigura că sancțiunile și măsurile aplicate au efectele scontate.

SECȚIUNEA 4

ȚĂRILE TERȚE

Articolul 18

Întreprinderile mamă cu sediul în afara Comunității

▼M3

(1) Fără a se aduce atingere normelor sectoriale, unde se aplică articolul 5 alineatul (3), autoritățile competente verifică dacă entitățile reglementate a căror întreprindere-mamă are sediul central într-o țară terță sunt supuse de către o autoritatea competentă a acelei țări terțe la o supraveghere echivalentă cu cea prevăzută de prezenta directivă privind supravegherea suplimentară a entităților reglementate menționate la articolul 5 alineatul (2). Verificarea este efectuată de autoritatea competentă care ar avea rolul de coordonator în cazul în care s-ar aplica criteriile prevăzute la articolul 10 alineatul (2), la cererea întreprinderii-mamă sau a oricărei entități reglementate autorizate în cadrul Uniunii sau din proprie inițiativă.

Autoritatea competentă în cauză consultă celelalte autorități competente implicate și face toate eforturile necesare pentru a respecta orice orientări aplicabile, elaborate prin intermediul Comitetul comun, în conformitate cu articolele 16 și 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/-2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(1a) În cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu decizia luată de altă autoritate competentă în temeiul alineatului (1), se aplică articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

(2) În absența supravegherii echivalente menționate la alineatul (1), statele membre aplică entităților reglementate, prin analogie, dispozițiile privind supravegherea suplimentară a entităților reglementate menționate la articolul 5 alineatul (2). Autoritățile competente pot, de asemenea, recurge la una din metodele prevăzute la alineatul (3).

▼B

(3) Statele membre acordă autorităților lor competente autoritatea de a aplica alte metode care să asigure supravegherea suplimentară corespunzătoare a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar. Aceste metode trebuie aprobate de către coordonator, după consultarea celorlalte autorități competente implicate. Autoritățile competente pot solicita în mod special înființarea unui holding financiar mixt cu sediul social în cadrul Comunității și pot aplica prezenta directivă entităților reglementate din conglomeratul financiar condus de holdingul menționat. Metodele trebuie să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea suplimentară, definite în prezenta directivă, și trebuie notificate celorlalte autorități competente implicate și Comisiei.

Articolul 19

Cooperarea cu autoritățile competente din țările terțe

(1) Articolul 25 alineatele (1) și (2) din Directiva 2000/12/CE și articolul 10a din Directiva 98/78/CE se aplică *mutatis mutandis* în cazul negocierii de acorduri cu una sau mai multe țări terțe cu privire la modalitățile de exercitare a supravegherii suplimentare a entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar.

▼M3

(2) Fără a aduce atingere articolului 218 alineatele (1) și (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Comisia, sprijinită de Comitetul comun, de Comitetul bancar european, de Comitetul de asigurări și pensii ocupaționale și de Comitetul conglomeratelor financiare, examinează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1) și situația rezultată.

▼B

CAPITOLUL III

COMPETENȚELE CONFERITE COMISIEI ȘI PROCEDURA DE COMITOLOGIE

Articolul 20

Competențe conferite Comisiei

(1) ►M2 ——————— ◄ Comisia adoptă adaptările tehnice care trebuie aduse prezentei directive în următoarele domenii:

(a) formularea mai precisă a definițiilor prevăzute la articolul 2 pentru a lua în considerare evoluția piețelor financiare la aplicarea prezentei directive;

(b) formularea mai precisă a definițiilor prevăzute la articolul 2 pentru a asigura o aplicare uniformă a prezentei directive în Comunitate;

(c) alinierea terminologiei și a formulării definițiilor din prezenta directivă la cele din actele comunitare ulterioare privind entitățile reglementate și alte aspecte conexe;

▼B

(d) definirea mai precisă a metodelor de calcul prevăzute la anexa I, pentru a lua în considerare evoluția piețelor financiare și a tehnicilor prudențiale;

(e) coordonarea dispozițiilor adoptate în temeiul articolelor 7 și 8 și al anexei II pentru a încuraja o aplicare uniformă în cadrul Comunității.

▼M2

Măsurile respective, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, printre altele prin completarea acesteia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 21 alineatul (2).

▼M3

Aceste măsuri nu includ dispozițiile care fac obiectul competenței delegate și conferite Comisiei în ceea ce privește elementele enumerate la articolul 21a.

▼B

(2) Comisia informează publicul cu privire la orice propunere prezentată în conformitate cu prezentul articol și consultă părțile interesate înainte de a înainta proiectul de măsuri care trebuie luate în cadrul Comitetului pentru conglomerate financiare menționat la articolul 21.

Articolul 21

Comitetul

(1) Comisia este sprijinită de un Comitet pentru conglomerate financiare, denumit în continuare „comitetul”.

▼M2

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.

(3) Până la 31 decembrie 2010 și, ulterior, cel puțin o dată la trei ani, Comisia reexaminează dispozițiile referitoare la competențele sale de executare și prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la modul în care aceste competențe au fost exercitate. În acest raport Comisia analizează, în special, necesitatea de a propune modificări la prezenta directivă, pentru a asigura un domeniu de aplicare adecvat al competențelor de executare conferite Comisiei. Concluzia privind necesitatea de a aduce sau nu eventuale modificări este însoțită de o motivare detaliată. Raportul este însoțit, dacă este necesar, de o propunere legislativă de modificare a dispozițiilor prin care se conferă Comisiei competențe de executare.

▼M3

(4) AES, prin intermediul Comitetului comun, pot formula orientări generale pentru a stabili dacă regimurile de supraveghere suplimentară ale autorităților competente din țările terțe pot atinge obiectivele urmărite de supravegherea suplimentară, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în ceea ce privește entitățile reglementate dintr-un conglomerat financiar condus de o întreprindere care are sediul într-o țară terță. Comitetul comun reexaminează periodic toate orientările de acest tip și ține seama de orice modificare a supravegherii suplimentare exercitate de autoritățile competente menționate anterior.

▼M3

(5) Până la 1 decembrie 2011, Comisia reexaminează articolul 20 și prezintă orice propuneri legislative adecvate pentru a permite aplicarea deplină a actelor delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și a actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE în ceea ce privește prezenta directivă. Fără a aduce atingere măsurilor de punere în aplicare deja adoptate, competențele conferite Comisiei la articolul 21 de adoptare a măsurilor de punere în aplicare rămase după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, încetează să se mai aplice de la 1 decembrie 2012.

Articolul 21a

Standarde tehnice

(1) În vederea garantării unei armonizări consecvente a prezentei directive, AES, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare cu privire la:

(a) articolul 2 alineatul (11), pentru a preciza aplicarea articolului 17 din Directiva 78/660/CEE a Consiliului în contextul prezentei directive;

(b) articolul 2 alineatul (17), pentru a stabili procedura sau a preciza criteriile de stabilire a „autorităților competente relevante”;

(c) articolul 3 alineatul (5) pentru a preciza parametrii alternativi pentru identificarea unui conglomerat financiar.

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

(2) În vederea garantării condiții uniforme de aplicare a prezentei directive, AES, în conformitate cu articolul 56 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, pot elabora proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare cu privire la:

(a) articolul 6 alineatul (2) pentru a asigura aplicarea uniformă a metodelor de calcul enumerate în anexa I partea II, fără însă a aduce atingere articolului 6 alineatul (4);

(b) articolul 7 alineatul (2) pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a procedurilor de includere a elementelor din sfera definiției „concentrării riscurilor” în domeniul controlului prudențial prevăzut la al doilea paragraf al articolului 7 alineatul (2);

(c) articolul 8 alineatul (2) pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a procedurilor de includere a elementelor din sfera definiției „tranzacțiilor în interiorul grupului” în domeniul controlului prudențial prevăzut la al treilea paragraf al articolului 8 alineatul (2);

▼M3

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și, respectiv, Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

▼B

CAPITOLUL IV

MODIFICĂRILE DIRECTIVELOR ÎN VIGOARE

Articolul 22

Modificări la Directiva 73/239/CEE

Directiva 73/239/CEE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 12a*

(1) Autoritățile competente din celălalt stat membru implicat sunt consultate înainte de acordarea autorizației unei întreprinderi de asigurare care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru sau

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deține de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă dintr-un stat membru vizat, care răspunde de supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții este consultată înainte de acordarea unei autorizații unei întreprinderi de asigurare care este:

(a) o filială a unei instituții de credit autorizate sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în cadrul Comunității sau

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de investiții autorizate sau a unei instituții de credit autorizate în cadrul Comunității sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deține de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de investiții autorizate sau asupra unei instituții de credit autorizate în cadrul Comunității.

(3) Autoritățile competente vizate la alineatele (1) și (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței administratorilor implicați în gestiunea unei alte entități din cadrul aceluiași grup. Autoritățile menționate își comunică reciproc toate informațiile privind aceste aspecte, în cazul în care informațiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorități competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizații, cât și pentru verificarea permanentă a respectării condițiilor de funcționare.”

▼B

2. La articolul 16 alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„Marja de solvabilitate disponibilă se reduce de asemenea cu următoarele elemente:

(a) participațiile deținute de întreprinderea de asigurare în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din prezenta directivă, al articolului 6 din prima Directivă 79/267/CEE a Consiliului din 5 martie 1979 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind accesul la activitatea de asigurare directă de viață și exercitarea acesteia (*) sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului (**);

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

— instituții de credit și instituții financiare în sensul articolului 1 punctele 1 și 5 din Directiva 2000/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului (***);

— întreprinderi de investiții și instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE (****) și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CE (*****);

(b) fiecare din elementele prevăzute în continuare pe care întreprinderea de asigurare le deține la entitățile definite la litera (a) în care deține o participație:

— instrumentele menționate la alineatul (3);

— instrumentele menționate la articolul 18 alineatul (3) din Directiva 79/267/CEE;

— creanțele subordonate și instrumentele menționate la articolul 35 și articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

În cazul în care se deține temporar o participație într-o altă instituție de credit, o altă întreprindere de investiții, o altă instituție financiară, o altă întreprindere de asigurare, o altă întreprindere de reasigurare sau un alt holding de asigurare în scopul realizării unei operațiuni de ajutor financiar pentru a reorganiza și redresa entitatea vizată, autoritatea competentă poate deroga de la dispozițiile privind scăderea menționate la al patrulea paragraf literele (a) și (b).

▼B

Ca alternativă la deducerea elementelor menționate la al patrulea paragraf literele (a) și (b) deținute de întreprinderea de asigurare în instituții de credit, întreprinderi de investiții și întreprinderi financiare, statele membre le pot permite întreprinderilor de asigurare să aplice *mutatis mutandis* metodele 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar (******). Metoda nr. 1 (consolidare contabilă) nu se aplică decât în cazul în care autoritatea competentă este sigură de nivelul de gestiune integrată și de control intern al întreprinderilor care fac obiectul consolidării. Metoda aleasă se aplică în mod coerent pe termen lung.

În vederea calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, statele membre pot prevedea ca întreprinderile de asigurare care fac obiectul supravegherii suplimentare în conformitate cu Directiva 98/78/CE sau Directiva 2002/87/CE să aibă posibilitatea de a nu deduce elementele menționate la al patrulea paragraf literele (a) și (b) care sunt deținute în instituțiile de credit, întreprinderile de investiții, întreprinderile financiare, întreprinderile de asigurare sau de reasigurare sau în holdingurile de asigurare care intră sub incidența supravegherii suplimentare.

În scopul scăderii participațiilor menționate de prezentul alineat, prin «participație» se înțelege o participație în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

(*) JO L 63, 13.3.1979, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/12/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 11).

(**) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

(***) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).

(****) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

(*****) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

(******) JO L 35, 11.2.2003.”

Articolul 23

Modificări la Directiva 79/267/CEE

Directiva 79/267/CEE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„Articolul 12a

(1) Autoritățile competente din celălalt stat membru implicat sunt consultate înainte de acordarea autorizației unei întreprinderi de asigurare de viață care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru sau

▼B

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deține de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de asigurare autorizate într-un alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă dintr-un stat membru vizat care răspunde de supravegherea instituțiilor de credit sau a întreprinderilor de investiții este consultată înainte de acordarea autorizației unei întreprinderi de asigurare de viață care este:

(a) o filială a unei instituții de credit autorizate sau a unei întreprinderi de investiții autorizate în cadrul Comunității sau

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de investiții autorizate sau a unei instituții de credit autorizate în cadrul Comunității sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deține de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de investiții autorizate sau asupra unei instituții de credit autorizate în cadrul Comunității.

(3) Autoritățile competente implicate menționate la alineatele (1) și (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței administratorilor implicați în gestiunea unei alte entități din cadrul aceluiași grup. Autoritățile menționate își comunică reciproc toate informațiile privind aceste aspecte, în cazul în care informațiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorități competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizații, cât și pentru verificarea permanentă a respectării condițiilor de funcționare.”

2. La articolul 18 alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„Marja de solvabilitate disponibilă se reduce de asemenea cu următoarele elemente:

(a) participațiile deținute de întreprinderea de asigurare în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din prezenta directivă, al articolului 6 din Directiva 73/239/CEE (*) sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European și a Consiliului (**);

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

— instituții de credit și instituții financiare în sensul articolului 1 punctele 1 și 5 din Directiva 2000/12/CE (***);

— întreprinderi de investiții și instituții financiare în sensul articolului 1 alineatul (2) din Directiva 93/22/CEE (****) și al articolului 2 alineatele (4) și (7) din Directiva 93/6/CE (*****);

▼B

(b) fiecare din elementele prevăzute în continuare pe care întreprinderea de asigurare le deține în entitățile definite la litera (a) în care deține o participație:

— instrumentele menționate la alineatul (3);

— instrumentele menționate la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE;

— creanțele subordonate și instrumentele menționate la articolul 35 și articolul 36 alineatul (3) din Directiva 2000/12/CE.

În cazul în care se deține temporar o participație într-o altă instituție de credit, o altă întreprindere de investiții, o altă instituție financiară, o altă întreprindere de asigurare, o altă întreprindere de reasigurare sau un alt holding de asigurare în scopul realizării unei operațiuni de asistență financiară pentru a reorganiza și redresa entitatea vizată, autoritatea competentă poate deroga de la dispozițiile privind deducerea menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b).

Ca alternativă la deducerea elementelor menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b) deținute de întreprinderea de asigurare în instituții de credit, întreprinderi de investiții și instituții financiare, statele membre le pot permite întreprinderilor de asigurare să aplice *mutatis mutandis* metodele 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar (******). Metoda nr. 1 («consolidare contabilă») nu se aplică decât în cazul în care autoritatea competentă este sigură de nivelul de gestiune integrată și de control intern al entităților care fac obiectul consolidării. Metoda aleasă se aplică în mod coerent pe termen lung.

În vederea calculării marjei de solvabilitate prevăzute de prezenta directivă, statele membre pot prevedea ca întreprinderile de asigurare care fac obiectul supravegherii suplimentare în conformitate cu Directiva 98/78/CE sau Directiva 2002/87/CE să aibă posibilitatea de a nu deduce elementele menționate la al treilea paragraf literele (a) și (b) care sunt deținute în instituțiile de credit, întreprinderile de investiții, instituțiile financiare, întreprinderile de asigurare sau de reasigurare sau în holdingurile de asigurare care intră sub incidența supravegherii suplimentare.

În scopul scăderii participațiilor menționate de prezentul alineat, prin «participație» se înțelege o participație în sensul articolului 1 litera (f) din Directiva 98/78/CE.

(*) JO L 228, 16.8.1973, p. 3. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2002/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 77, 20.3.2002, p. 17).

(**) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.

(***) JO L 126, 26.5.2000, p. 1. Directivă modificată de Directiva 2000/28/CE (JO L 275, 27.10.2000, p. 37).

(****) JO L 141, 11.6.1993, p. 27. Directivă modificată ultima dată de Directiva 2000/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 290, 17.11.2000, p. 27).

(*****) JO L 141, 11.6.1993, p. 1. Directivă modificată ultima dată de Directiva 98/33/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 204, 21.7.1998, p. 29).

(******) JO L 35, 11.2.2003.”

▼B

Articolul 24

Modificări la Directiva 92/49/CEE

Directiva 92/49/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 15 se introduce următorul alineat:

„(1a) În cazul în care achizitorul unei participații menționate la alineatul (1) este o întreprindere de asigurare autorizată, o instituție de credit autorizată sau o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entități sau o persoană fizică sau juridică ce deține controlul asupra unei astfel de entități și dacă, drept urmare a acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul intenționează să dețină o participație ar deveni o filială a respectivului achizitor sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziției realizate trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menționată la articolul 12a din Directiva 73/239/CEE.”

2. La articolul 16, alineatul (5c) se înlocuiește cu următoarele:

„(5c) Prezentul articol nu împiedică autoritatea competentă să transmită:

— băncilor centrale și celorlalte organisme cu funcție similară în calitate de autorități monetare;

— după caz, altor autorități publice care răspund de supravegherea sistemelor de plată;

informații destinate îndeplinirii sarcinii acestora și nici nu împiedică autoritățile sau organismele menționate să comunice autorităților competente informațiile care le sunt necesare în sensul alineatului (4). Informațiile primite în acest context sunt supuse secretului profesional impus de prezentul articol.”

Articolul 25

Modificări la Directiva 92/96/CEE

Directiva 92/96/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 14 se introduce următorul alineat:

„(1a) În cazul în care achizitorul unei participații menționate la alineatul (1) este o întreprindere de asigurare autorizată, o instituție de credit autorizată sau o întreprindere de investiții autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entități sau o persoană fizică sau juridică ce deține controlul asupra unei astfel de entități și dacă, drept urmare a acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul intenționează să dețină o participație ar deveni o filială a respectivului achizitor sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziției trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menționată la articolul 12a din Directiva 79/267/CEE.”

▼B

2. La articolul 15, alineatul (5c) se înlocuieşte cu următoarele:

„(5c) Prezentul articol nu împiedică autoritatea competentă să transmită:

— băncilor centrale şi celorlalte organisme cu funcţie similară în calitate de autorităţi monetare;

— după caz, altor autorităţi publice care răspund de supravegherea sistemelor de plată;

informaţii destinate îndeplinirii sarcinii acestora şi nici nu împiedică autorităţile sau organismele menţionate să comunice autorităţilor competente informaţiile care le sunt necesare în sensul alineatului (4). Informaţiile primite în acest context sunt supuse secretului profesional impus de prezentul articol.”

Articolul 26

Modificări la Directiva 93/6/CEE

La articolul 7 alineatul (3) din Directiva 93/6/CEE, prima şi a doua liniuţă se înlocuiesc cu următoarele:

„— un holding financiar este o instituţie financiară ale cărei filiale sunt exclusiv sau în principal întreprinderi de investiţii sau alte instituţii financiare, cel puţin una dintre filiale fiind o întreprindere de investiţii, şi care nu este un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare şi a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar (*);

— un holding mixt este o întreprindere mamă diferită de un holding financiar, de o întreprindere de investiţii sau de un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE, printre filialele căreia există cel puţin o întreprindere de investiţii;

———————

(*) JO L 35, 11.2.2003.”

Articolul 27

Modificări la Directiva 93/22/CEE

Directiva 93/22/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 6 se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritatea competentă dintr-un stat membru implicat, care răspunde de supravegherea instituţiilor de credit sau a întreprinderilor de asigurare este consultată înainte de acordarea unei autorizaţii unei întreprinderi de investiţii care este:

(a) o filială a unei instituţii de credit autorizate sau a unei întreprinderi de asigurare autorizate în cadrul Comunităţii sau

▼B

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei instituții de credit autorizate sau a unei întreprinderi de asigurare autorizate în cadrul Comunității sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deține de asemenea controlul asupra unei instituții de credit autorizate sau asupra unei întreprinderi de asigurare autorizate în cadrul Comunității.

Autoritățile competente vizate la alineatele (1) și (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calității acționarilor, precum și a onorabilității și competenței administratorilor implicați în gestiunea unei alte entități din cadrul aceluiași grup. Autoritățile menționate își comunică reciproc toate informațiile privind aceste aspecte, în cazul în care informațiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorități competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizații, cât și pentru verificarea permanentă a respectării condițiilor de funcționare.”

2. La articolul 9, alineatul (2) se înlocuiește cu următoarele:

„(2) În cazul în care achizitorul unei participații menționate la alineatul (1) este o întreprindere de investiții autorizată, o instituție de credit autorizată sau o întreprindere de asigurare autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entități sau o persoană fizică sau juridică ce deține controlul asupra unei astfel de entități și dacă, drept urmare a acestei achiziții, întreprinderea în care achizitorul intenționează să dețină o participație ar deveni o filială a achizitorului menționat anterior sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziției realizate trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menționată la articolul 6.”

Articolul 28

Modificări la Directiva 98/78/CE

Directiva 98/78/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, literele (g), (h), (i) și (j) se înlocuiesc cu următoarele litere:

„(g) «întreprindere participantă»: o întreprindere care este o întreprindere mamă sau o altă întreprindere care deține o participație sau o întreprindere afiliată la o altă întreprindere printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

(h) «întreprindere afiliată»: o întreprindere care este fie o filială, fie o altă întreprindere în care se deține o participație sau o întreprindere legată de o altă întreprindere printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE;

▼B

(i) «holding de asigurare»: o întreprindere mamă a cărei activitate principală constă în cumpărarea şi deţinerea de participaţii în întreprinderi filiale în cazul în care aceste întreprinderi filiale sunt exclusiv sau în principal întreprinderi de asigurare, întreprinderi de reasigurare sau întreprinderi de asigurare din ţări terţe, cel puţin una dintre aceste întreprinderi filiale fiind o întreprindere de asigurare, şi care nu este un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/487/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare şi a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar (*);

(j) «holding de asigurare mixt»: o întreprindere mamă, diferită de o întreprindere de asigurare, de o întreprindere de asigurare dintr-o ţară terţă, de o întreprindere de reasigurare, de un holding financiar sau de un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE, printre filialele căreia există cel puţin o întreprindere de asigurare;

(*) JO L 35, 11.2.2003.”

2. La articolul 6 alineatul (3) se adaugă următoarea teză:

„În cazul în care nu efectuează ea însăşi verificarea, autoritatea competentă care a înaintat cererea poate participa la realizarea verificării, dacă doreşte.”

3. La articolul 8 alineatul (2), primul paragraf se înlocuieşte cu următoarele:

„Statele membre le impun întreprinderilor de asigurare să pună în aplicare proceduri adecvate de gestionare a riscurilor, precum şi sisteme de control intern corespunzătoare, care să cuprindă proceduri sănătoase de informare şi de contabilitate, pentru a depista, evalua, încadra şi controla în mod corespunzător tranzacţiile, în conformitate cu alineatul (1). În plus, statele membre le solicită întreprinderilor de asigurare să comunice autorităţilor competente tranzacţiile importante cel puţin o dată pe an. Aceste proceduri şi sisteme fac obiectul unui control realizat de autorităţile competente.”

4. Se introduc următoarele articole:

„Articolul 10a

Cooperarea cu autorităţile competente din ţările terţe

(1) Comisia poate înainta propuneri Consiliului, fie la cererea unui stat membru, fie din proprie iniţiativă, în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe ţări terţe, cu privire la modul de exercitare a supravegherii suplimentare asupra:

(a) întreprinderilor de asigurare ale căror întreprinderi participante sunt întreprinderi în sensul articolului 2 şi al căror sediu social se află într-o ţară terţă şi

▼B

(b) întreprinderilor de asigurare din țări terțe ale căror întreprinderi participante sunt întreprinderi în sensul articolului 2 și al căror sediu social se află în interiorul Comunității.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) urmăresc mai ales să garanteze:

(a) că autoritățile competente din statele membre pot obține informațiile necesare în vederea supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare al căror sediu social se află în interiorul Comunității și care au filiale sau dețin participații în întreprinderi din afara Comunității, precum și

(b) că autoritățile competente din țări terțe pot obține informațiile necesare în vederea supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare al căror sediu social se află pe teritoriul lor și care au filiale sau dețin participații în întreprinderi având sediul în unul sau mai multe state membre.

(3) Comisia și Comitetul pentru asigurări evaluează rezultatul negocierilor menționate la alineatul (1), precum și situația determinată de acestea.

Articolul 10b

Organele de conducere ale holdingurilor de asigurare

Statele membre impun ca persoanele care administrează efectiv afacerile unui holding de asigurare să dea dovadă de buna reputație necesară și de experiență suficientă pentru a-și îndeplini funcțiile.”

5. La anexa I punctul 1 B se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care nu există nici o legătură de capital între anumite întreprinderi care aparțin grupului de asigurare, autoritatea competentă stabilește care este partea proporțională care trebuie luată în considerare.”

6. La anexa I punctul 2 se adaugă următorul punct:

„2.4a. **Instituții de credit, întreprinderi de investiții și instituții financiare afiliate**

La calcularea solvabilității ajustate a unei întreprinderi de asigurare participante la o instituție de credit, a unei întreprinderi de investiții sau a unei instituții financiare, normele prevăzute la articolul 16 alineatul (1) din Directiva 73/239/CEE și la articolul 18 din Directiva 79/267/CEE privind deducerea acestor participații se aplică *mutatis mutandis*, la fel ca și dispozițiile care permit statelor membre să autorizeze în anumite situații folosirea altor metode și să permită ca acestea participații să nu fie deduse.”

Articolul 29

Modificări la Directiva 2000/12/CE

Directiva 2000/12/CE se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică după cum urmează:

▼B

(a) punctul 9 se înlocuieşte cu următoarele:

„9. «participaţie în scopul aplicării supravegherii în mod consolidat, precum şi în scopul aplicării articolului 34 alineatul (2) punctele 15 şi 16»: o participaţie în sensul articolului 17 prima teză din Directiva 78/660/CEE sau deţinerea, în mod direct sau indirect, a cel puţin 20 % din drepturile de vot sau din capitalul unei întreprinderi;”;

(b) punctele 21 şi 22 se înlocuiesc cu următoarele:

„21. «holding financiar»: o instituţie financiară ale cărei întreprinderi filiale sunt exclusiv sau în principal instituţii de credit sau instituţii financiare, cel puţin una dintre filiale fiind o instituţie de credit, şi care nu este un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European şi a Consiliului privind supravegherea suplimentară a instituţiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare şi a întreprinderilor de investiţii care aparţin unui conglomerat financiar (*);

22. «holding mixt»: o întreprindere mamă diferită de un holding financiar sau de o instituţie de credit sau de un holding financiar mixt în sensul Directivei 2002/87/CE, printre ale cărei filiale există cel puţin o instituţie de credit;

(*) JO L 35, 11.2.2003.”

2. La articolul 12 se adaugă următoarele paragrafe:

„Autoritatea competentă dintr-un stat membru implicat, care răspunde de supravegherea întreprinderilor de asigurare sau a instituţiilor de credit este consultată înainte de acordarea unei autorizaţii unei instituţii de credit care este:

(a) o filială a unei întreprinderi de asigurare autorizate sau a unei întreprinderi de investiţii autorizate în cadrul Comunităţii sau

(b) o filială a întreprinderii mamă a unei întreprinderi de asigurare autorizate sau a unei întreprinderi de investiţii autorizate în cadrul Comunităţii sau

(c) sub controlul unei persoane fizice sau juridice care deţine de asemenea controlul asupra unei întreprinderi de asigurare autorizate sau asupra unei întreprinderi de investiţii autorizate în cadrul Comunităţii.

Autorităţile competente vizate la alineatele (1) şi (2) se consultă în mod special în scopul evaluării calităţii acţionarilor, precum şi a onorabilităţii şi competenţei administratorilor implicaţi în gestiunea unei alte entităţi din cadrul aceluiaşi grup. Autorităţile menţionate îşi comunică reciproc toate informaţiile privind aceste aspecte, în cazul în care informaţiile în cauză sunt relevante pentru celelalte autorităţi competente implicate, atât în vederea acordării unei autorizaţii, cât şi pentru verificarea permanentă a respectării condiţiilor de funcţionare.”

▼B

3. La articolul 16, alineatul (2) se înlocuieşte cu următoarele:

„(2) În cazul în care achizitorul unei participaţii prevăzute la alineatul (1) este o întreprindere de investiţii autorizată, o instituţie de credit autorizată, o întreprindere de asigurare autorizată sau o întreprindere de investiţii autorizată într-un alt stat membru sau întreprinderea mamă a unei astfel de entităţi sau o persoană fizică sau juridică ce deţine controlul asupra entităţii în cauză şi dacă, drept urmare a acestei achiziţii, întreprinderea în care achizitorul intenţionează să deţină o participaţie ar deveni o filială a achizitorului menţionat anterior sau s-ar afla sub controlul acestuia, evaluarea achiziţiei realizate trebuie să facă obiectul procedurii de consultare prealabilă menţionată la articolul 12.”

4. La articolul 34, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) în primul paragraf, punctele 12 şi 13 se înlocuiesc cu următoarele:

„12. participaţiile în alte instituţii de credit şi instituţii financiare care reprezintă peste 10 % din capitalul acestora;

13. creanţele subordonate şi instrumentele menţionate la articolul 35 şi articolul 36 alineatul (3) pe care instituţia de credit le deţine în instituţiile de credit şi instituţiile financiare în care are o participaţie care reprezintă peste 10 % din capitalul acestora;

14. participaţiile în alte instituţii de credit şi instituţii financiare care reprezintă cel mult 10 % din capitalul acestora, precum şi creanţele subordonate şi instrumentele menţionate la articolul 35 şi articolul 36 alineatul (3) pe care instituţia de credit le deţine în instituţiile de credit sau în instituţiile financiare diferite de cele menţionate de prezentul paragraf punctele 12 şi 13 până în limita sumei reprezentând totalul acestor participaţii, creanţe subordonate şi instrumente care reprezintă peste 10 % din capitalul propriu al instituţiei de credit, calculate înainte de deducerea elementelor menţionate la punctele 12-16 din prezentul paragraf;

15. participaţiile în sensul articolului 1 punctul 9 pe care o instituţie de credit le deţine în:

— întreprinderi de asigurare în sensul articolului 6 din Directiva 73/239/CEE, al articolului 6 din Directiva 79/267/CEE sau al articolului 1 litera (b) din Directiva 98/78/CE a Parlamentului European şi a Consiliului (*);

— întreprinderi de reasigurare în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 98/78/CE;

— holdinguri de asigurare în sensul articolului 1 litera (i) din Directiva 98/78/CE;

▼B

16. fiecare din următoarele elemente pe care instituția de credit le deține în entitățile definite la punctul 15 și în care deține o participație:

— instrumentele menționate la articolul 16 alineatul (3) din Directiva 73/239/CEE;

— instrumentele menționate la articolul 18 alineatul (3) din Directiva 79/267/CEE;

_____

(*) JO L 330, 5.12.1998, p. 1.”

(b) al doilea paragraf se înlocuiește cu următoarele:

„În cazul în care se deține temporar o participație într-o altă instituție de credit, o altă instituție financiară, o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau un alt holding de asigurare în scopul realizării unei operațiuni de asistență financiară pentru a reorganiza și redresa entitatea vizată, autoritatea competentă poate deroga de la dispozițiile privind deducerea menționate la punctele 12-16.

Ca alternativă la deducerea elementelor menționate la punctele 15 și 16, statele membre le pot permite instituțiilor de credit să aplice *mutatis mutandis* metodele 1, 2 sau 3 din anexa I la Directiva 2002/87/CE. Metoda nr. 1 (consolidare contabilă) se aplică numai în cazul în care autoritatea competentă este sigură de nivelul de gestiune integrată și de control intern al întreprinderilor care fac obiectul consolidării. Metoda aleasă se aplică în mod coerent pe termen lung.

În vederea calculării capitalului propriu în mod individual, statele membre pot prevedea ca instituțiile de credit care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu capitolul 3 sau supravegherii suplimentare în conformitate cu Directiva 2002/87/CE să aibă posibilitatea de a nu deduce elementele menționate la punctele 12-16 care sunt deținute în instituțiile de credit, instituțiile financiare, întreprinderile de asigurare sau de reasigurare sau în holdingurile de asigurare care intră în sfera de aplicare a supravegherii consolidate sau suplimentare.

Această dispoziție se aplică tuturor normelor prudențiale armonizate prin intermediul actelor comunitare.”

5. La articolul 51, alineatul (3) se înlocuiește cu următoarele:

„(3) Statele membre au posibilitatea de a nu aplica limitele menționate la alineatele (1) și (2) participațiilor deținute în întreprinderi de asigurare în sensul Directivei 73/239/CEE și al Directivei 79/267/CEE sau în întreprinderi de reasigurare în sensul Directivei 98/78/CE.”

▼B

6. La articolul 52 alineatul (2), ultima teză se înlocuiește cu următoarele:

„Fără a se aduce atingere articolului 54a, consolidarea situației financiare a holdingului financiar nu implică în nici un caz obligația autorităților competente de a îndeplini o funcție de supraveghere asupra holdingului financiar în mod individual.”

7. Articolul 54 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul întreprinderilor asociate printr-o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE, autoritățile competente stabilesc modalitățile de consolidare.”;

(b) la alineatul (4) primul paragraf, a treia liniuță se elimină.

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 54a

Organele de conducere ale întreprinderilor financiare

Statele membre impun ca persoanele care administrează efectiv afacerile unui holding financiar să prezinte buna reputație necesară și o experiență suficientă și corespunzătoare pentru a exercita aceste funcții.”

9. Se introduce următorul articol:

„Articolul 55a

Tranzacțiile cu holdinguri mixte în interiorul grupului

Fără să aducă atingere dispozițiilor titlului V capitolul II secțiunea 3 din prezenta directivă, statele membre prevăd ca, în cazul în care întreprinderea mamă a uneia sau mai multor instituții de credit este un holding mixt, autoritățile competente care răspund de supravegherea instituțiilor de credit menționate exercită o supraveghere generală asupra tranzacțiilor pe care aceste instituții le realizează cu holdingul mixt și cu filialele acestuia.

Autoritățile competente le solicită instituțiilor de credit să instituie proceduri corespunzătoare de gestionare a riscurilor, precum și sisteme de control intern adecvate, care să cuprindă proceduri corecte de informare și contabilitate, pentru a depista, evalua, încadra si controla, în mod corespunzător, tranzacțiile realizate cu holdingul mixt care este întreprinderea lor mamă și cu filialele acestuia. Autoritățile competente le solicită instituțiilor de credit să le comunice toate tranzacțiile importante realizate cu aceste entități, cu excepția cazurilor menționate la articolul 48. Aceste proceduri și tranzacții semnificative fac obiectul unui control din partea autorităților competente.

În cazul în care aceste tranzacții în interiorul grupului afectează situația financiară a unei instituții de credit, autoritatea competentă care răspunde de supravegherea instituției vizate ia măsurile care se impun.”

▼B

10. La articolul 56 alineatul (7) se adaugă următoarea teză:

„În cazul în care nu efectuează chiar ea verificarea, autoritatea competentă care a formulat cererea poate participa la verificare, dacă dorește.”

11. Se introduce următorul articol:

„Articolul 56a

Întreprinderea mamă cu sediul într-o țară terță

În cazul în care o instituție de credit a cărei întreprindere mamă este o instituție de credit sau un holding financiar cu sediul social în afara Comunității nu face obiectul unei supravegheri consolidate în temeiul articolului 52, autoritățile competente se asigură că instituția de credit în cauză face obiectul unei supravegheri consolidate echivalente cu cea guvernată de principiile menționate la articolul 52, realizată de o autoritate competentă din țara terță în cauză. Verificarea este realizată de autoritatea competentă care ar efectua supravegherea consolidată în cazul în care s-ar aplica al patrulea paragraf, la cererea întreprinderii mamă sau a oricărei entități reglementate autorizate din cadrul Comunității sau din proprie inițiativă. Autoritatea competentă menționată anterior poate consulta celelalte autorități competente implicate.

Comitetul consultativ bancar poate formula orientări generale pentru a stabili dacă regimurile de supraveghere consolidată ale autorităților competente din țările terțe pot permite atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea consolidată, stabilite în prezentul capitol, în ceea ce privește instituțiile de credit a căror întreprindere mamă are sediul social în afara Comunității. Comitetul reanalizează în mod periodic toate orientările de acest tip și are în vedere orice modificare adusă regimurilor de supraveghere consolidată puse în aplicare de autoritățile competente menționate anterior.

Autoritatea competentă care realizează verificarea prevăzută în al doilea paragraf ia în considerare toate orientările de acest tip. În acest scop, autoritatea competentă poate de asemenea consulta comitetul înainte de a lua o decizie.

În absența unei supravegheri echivalente, statele membre aplică instituției de credit, prin analogie, dispozițiile articolului 52.

Ca alternativă, statele membre le acordă autorităților lor competente autoritatea de a aplica alte tehnici prudențiale corespunzătoare care să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea consolidată a instituțiilor de credit. Aceste metode trebuie aprobate de autoritatea competentă care ar răspunde de supravegherea consolidată după consultarea celorlalte autorități competente implicate. Autoritățile competente pot să solicite, în mod special, înființarea unui holding financiar cu sediul social în cadrul Comunității și să aplice dispozițiile privind supravegherea consolidată situației consolidate a întreprinderii în cauză. Metodele trebuie să permită atingerea obiectivelor urmărite de supravegherea consolidată stabilite în prezentul capitol și trebuie notificate autorităților competente implicate, precum și Comisiei.”

▼B

CAPITOLUL V

ÎNTREPRINDERILE DE ADMINISTRARE A INVESTIȚIILOR

Articolul 30

Întreprinderile de administrare a investițiilor

Până la realizarea unei coordonări ulterioare a normelor sectoriale, statele membre se asigură că întreprinderile de administrare a investițiilor se încadrează:

(a) în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții și în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare care aparțin unui grup de asigurare și

(b) în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare în sensul prezentei directive, în cazul în care grupul este un conglomerat financiar.

În sensul aplicării primului paragraf, statele membre le permit autorităților lor competente sau le solicită să decidă care sunt normele sectoriale (sectorul bancar, sectorul asigurărilor sau sectorul serviciilor de investiții) conform cărora întreprinderile de administrare a investițiilor intră sub incidența supravegherii consolidate și a supravegherii suplimentare menționate la primul paragraf litera (a). În sensul prezentei dispoziții, normele sectoriale relevante care prevăd sub ce formă și în ce măsură sunt cuprinse instituțiile financiare (în cazul în care întreprinderile de administrare a investițiilor intră în sfera de aplicare a supravegherii consolidate a instituțiilor de credit și a întreprinderilor de investiții) și întreprinderile de reasigurare (în cazul în care întreprinderile de administrare a investițiilor intră în sfera de aplicare a supravegherii suplimentare a întreprinderilor de asigurare) se aplică *mutatis mutandis* întreprinderilor de administrare a investițiilor. În sensul supravegherii suplimentare menționate la primul paragraf litera (b), întreprinderile de administrare a investițiilor sunt tratate ca și cum ar aparține sectorului în care se încadrează în conformitate cu primul paragraf litera (a).

În sensul prezentei directive, în cazul în care o întreprindere de administrare a investițiilor face parte dintr-un conglomerat financiar, toate trimiterile la conceptul de entitate reglementată și toate trimiterile la conceptul de autorități competente sau de autorități competente implicate se înțeleg ca o trimitere la întreprinderile de administrare a investițiilor sau, respectiv, la autoritățile care răspund de supravegherea întreprinderilor de administrare a investițiilor. Prezenta dispoziție se aplică *mutatis mutandis* grupurilor menționate la primul paragraf litera (a).

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 31

Raportul Comisiei

(1) Cel târziu la 11 august 2007, Comisia înaintează Comitetului pentru conglomerate financiare menționat la articolul 21 un raport privind practicile statelor membre și, dacă este necesar, privind nevoia de a realiza o armonizare mai aprofundată în ceea ce privește:

— includerea întreprinderilor de administrare a investițiilor în sfera de aplicare a supravegherii consolidate la nivelul grupului;

▼B

— selectarea și aplicarea metodelor privind rata de adecvare a capitalului propriu, prevăzute la anexa I;

— definirea tranzacțiilor semnificative din interiorul grupului, a concentrării semnificative a riscurilor, a supravegherii tranzacțiilor în interiorul grupului și a concentrării riscurilor prevăzute la anexa II, în special în ceea ce privește introducerea unor limite cantitative și a unor cerințe calitative în acest scop;

— intervalele la care conglomeratele financiare calculează cerințele privind rata de adecvare a capitalului propriu, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2), și fac cunoscute coordonatorului concentrările semnificative de riscuri în conformitate cu articolul 7 alineatul (2).

Comisia consultă comitetul înainte de a-și înainta propunerile.

(2) În termen de un an de la încheierea unui acord internațional asupra dispozițiilor privind eliminarea utilizării suprapuse a capitalului propriu în cadrul grupurilor financiare, Comisia analizează modalitățile de aliniere a dispozițiilor prezentei directive la acordurile internaționale în cauză și, după caz, face propunerile care se impun în acest sens.

Articolul 32

Transpunerea

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 11 august 2004. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre se asigură că actele prevăzute la primul paragraf se aplică, pentru prima dată, supravegherii conturilor aferente exercițiului financiar care începe la 1 ianuarie 2005 sau pe parcursul anului 2005.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 33

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în ziua publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.*

Articolul 34

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

▼B

ANEXA I

RATA DE ADECVARE A CAPITALULUI PROPRIU

Calcularea cerințelor suplimentare cu privire la rata de adecvare a capitalului propriu în cazul entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, menționate la articolul 6 alineatul (1), se realizează în conformitate cu principiile tehnice și cu una dintre metodele prevăzute de prezenta anexă.

Fără să aducă atingere dispozițiilor următorului paragraf, statele membre permit autorităților lor competente, în cazul în care acestea au rolul de coordonator pentru un anumit conglomerat financiar, să decidă, după consultarea autorităților competente implicate și a conglomeratului, care este metoda aplicată de conglomeratul financiar în cauză.

Statele membre pot solicita ca acest calcul să se efectueze în conformitate cu una dintre metodele indicate în prezenta anexă în cazul în care conglomeratul financiar este condus de o entitate reglementată care a fost autorizată în statul membru în cauză. În cazul în care un conglomerat financiar nu este condus de o entitate reglementată în sensul articolului 1, statele membre autorizează aplicarea oricărei metode descrise în prezenta anexă, cu excepția cazului în care autoritățile competente implicate se află în același stat membru, caz în care statul membru vizat poate impune aplicarea unei anumite metode.

I. **Principii tehnice**

1. *Sfera de aplicare și modul de calcul al cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu*

Indiferent de metoda utilizată, în cazul în care entitatea este o filială care acuză un deficit de solvabilitate sau, în cazul unei entități nereglementate din sectorul financiar, un deficit de solvabilitate noțional, se ia în considerare deficitul de solvabilitate total al filialei. Dacă, într-un astfel de caz, în opinia coordonatorului, răspunderea întreprinderii mamă care deține o parte din capital este limitată, în mod strict și lipsit de ambiguitate, la acea parte a capitalului, coordonatorul poate permite ca deficitul de solvabilitate al filialei să fie luat în considerare în mod proporțional.

În cazul în care nu există o legătură de capital între întreprinderile aceluiași conglomerat financiar, coordonatorul, după consultarea celorlalte autorități competente implicate, stabilește care este partea proporțională care trebuie luată în considerare, având în vedere răspunderea determinată de relația existentă.

2. *Alte principii tehnice*

Indiferent de metoda utilizată pentru a calcula cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar, așa cum este prezentată în secțiunea II din prezenta anexă, coordonatorul și, după caz, celelalte autorități competente implicate se asigură că se aplică următoarele principii:

(i) se interzice utilizarea multiplă a elementelor care pot fi luate în considerare la calcularea capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar („utilizare suprapusă a capitalului propriu”), precum și crearea necorespunzătoare de capital propriu în interiorul grupului; pentru a garanta eliminarea utilizării suprapuse a capitalului propriu și a creării de capital propriu în interiorul grupului, autoritățile competente aplică prin analogie principiile pertinente prevăzute de normele sectoriale corespondente;

▼B

(ii) până la realizarea unei armonizări mai aprofundate a normelor sectoriale, cerințele de solvabilitate aplicabile diferitelor sectoare financiare reprezentate în cadrul unui conglomerat financiar sunt îndeplinite de elemente de capital propriu în conformitate cu normele sectoriale corespondente. În caz de deficit de capital propriu la nivelul conglomeratului financiar, numai elementele de capital propriu admise de toate normele sectoriale („capitaluri trans-sectoriale") sunt luate în considerare pentru verificarea respectării cerințelor suplimentare de solvabilitate.

În cazul în care normele sectoriale prevăd limitări la admiterea anumitor instrumente de capital propriu care ar putea fi considerate capitaluri trans-sectoriale, aceste limite se aplică *mutatis mutandis* la calcularea capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar.

La calcularea capitalului propriu la nivelul conglomeratului financiar, autoritățile competente iau în considerare și disponibilitatea și transferabilitatea efective ale capitalului propriu între diferitele entități juridice ale grupului, având în vedere obiectivele stabilite de normele privind rata de adecvare a capitalului propriu.

Dacă, în cazul unei entități nereglementate din sectorul financiar, o cerință de solvabilitate noțională se calculează conform indicațiilor din prezenta anexă secțiunea II, prin „cerință de solvabilitate noțională" se înțelege cerința privind capitalul propriu pe care entitatea în cauză ar trebui să o respecte în temeiul normelor sectoriale care i s-ar aplica în cazul în care ar fi o entitate reglementată din sectorul financiar vizat; în cazul întreprinderilor de administrare a investițiilor, prin cerință de solvabilitate se înțelege cerința privind capitalul menționată la articolul 5a alineatul (1) litera (a) din Directiva 85/611/CEE; cerința de solvabilitate noțională a unui holding financiar mixt se calculează în conformitate cu normele sectoriale din sectorul financiar cel mai important în cadrul conglomeratului financiar.

II. **Metode tehnice de calcul**

Metoda nr. 1: consolidarea contabilă

Calcularea cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar se realizează pe baza conturilor consolidate.

Cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu rezultă din diferența dintre:

(i) capitalul propriu al conglomeratului financiar, calculat pe baza situației financiare consolidate a acestuia; elementele luate în calcul sunt cele admise de normele sectoriale aplicabile

și

(ii) suma cerințelor de solvabilitate aplicabile diferitelor sectoare financiare reprezentate în cadrul grupului; pentru fiecare din aceste sectoare, cerințele de solvabilitate se calculează în funcție de normele sectoriale corespondente.

Normele sectoriale vizate sunt: titlul V capitolul 3 din Directiva 2002/12/CE pentru instituțiile de credit, Directiva 98/78/CE pentru întreprinderile de asigurare și Directiva 93/6/CEE pentru instituțiile de credit și întreprinderile de investiții.

▼B

În cazul entităților nereglementate din sectorul financiar, care nu sunt luate în considerare la calcularea cerințelor sectoriale de solvabilitate menționate anterior, se calculează o cerință de solvabilitate noțională.

Rezultatul nu trebuie să fie negativ.

Metoda nr. 2: deducere și agregare

Calcularea cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar se realizează pe baza conturilor fiecărei entități din cadrul grupului.

Cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu rezultă din diferența dintre:

(i) suma capitalurilor proprii ale tuturor entităților din sectorul financiar, reglementate și nereglementate, care aparțin conglomeratului financiar; elementele luate în calcul sunt cele admise de normele sectoriale pertinente

și

(ii) suma

— cerințelor de solvabilitate ale tuturor entităților din sectorul financiar, reglementate și nereglementate, care aparțin grupului; cerințele de solvabilitate se calculează în conformitate cu normele sectoriale pertinente și

— a valorii contabile a participațiilor în alte entități din cadrul grupului.

În cazul entităților nereglementate din sectorul financiar, se calculează o cerință de solvabilitate noțională. Capitalul propriu și cerințele de solvabilitate sunt luate în considerare în mod proporțional, în conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatul (4) și cu secțiunea I din prezenta anexă.

Rezultatul nu trebuie să fie negativ.

Metoda nr. 3: valoarea contabilă/deducerea unei cerințe

Calcularea cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu al entităților reglementate care aparțin unui conglomerat financiar se realizează pe baza conturilor fiecărei entități din cadrul grupului.

Cerințele suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu se obțin din diferența dintre:

(i) capitalul propriu al întreprinderii mamă sau al entității care se află la conducerea conglomeratului financiar; elementele luate în calcul sunt cele admise de normele sectoriale aplicabile

și

(ii) suma

— cerinței de solvabilitate pentru întreprinderea mamă sau pentru întreprinderea care se află la conducere menționată la punctul (i) și

— a valorii contabile a participațiilor acesteia în alte entități din cadrul grupului sau a cerințelor de solvabilitate pentru aceste entități, luându-se în considerare valoarea cea mai ridicată dintre cele două; aceste cerințe de solvabilitate sunt luate în considerare în mod proporțional în conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatul (4) și cu secțiunea I din prezenta anexă.

▼B

În cazul entităților nereglementate din sectorul financiar, se calculează o cerință de solvabilitate noțională. La evaluarea elementelor care pot fi luate în considerare la calcularea cerințelor suplimentare în ceea ce privește rata de adecvare a capitalului propriu, participațiile se pot evalua prin metoda de echivalare, în conformitate cu opțiunea prevăzută la articolul 59 alineatul (2) litera (b) din Directiva 78/660/CEE.

Rezultatul nu trebuie să fie negativ.

Metoda nr. 4: o combinație a celor trei metode descrise anterior

Autoritățile competente pot permite combinarea metodelor 1, 2 și 3 sau numai a două dintre acestea.

▼B

ANEXA II

PUNEREA ÎN APLICARE TEHNICĂ A DISPOZIȚIILOR PRIVIND TRANZACȚIILE ÎN INTERIORUL GRUPULUI ȘI CONCENTRAREA RISCURILOR

După consultarea celorlalte autorități competente implicate, coordonatorul stabilește categoriile de tranzacții și de riscuri pe care entitățile reglementate care aparțin unui anumit conglomerat financiar le declară în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) și articolul 8 alineatul (2) privind notificarea tranzacțiilor în interiorul grupului și concentrările de riscuri. Atunci când coordonatorul și autoritățile competente implicate stabilesc categoriile de tranzacții și de riscuri sau își emit opinia asupra acestui subiect, acestea iau în considerare structura specifică a conglomeratului financiar și gestionarea riscurilor pe care o aplică. Pentru a putea stabili tranzacțiile în interiorul grupului și concentrările de riscuri care, din cauza importanței lor, trebuie notificate în conformitate cu articolele 7 și 8, coordonatorul, după consultarea celorlalte autorități competente implicate și a conglomeratului, stabilește pragurile corespunzătoare pe baza capitalului propriu reglementar și a dispozițiilor tehnice.

În cadrul controlului pe care îl exercită asupra tranzacțiilor în interiorul grupului și asupra concentrării riscurilor, coordonatorul acordă o atenție deosebită potențialului risc de contagiune în cadrul conglomeratului financiar, riscului apariției unor conflicte de interese, riscului de eludare a normelor sectoriale și nivelului sau volumului riscurilor.

Statele membre pot autoriza autoritățile competente să aplice la nivelul conglomeratului financiar dispozițiile normelor sectoriale privind tranzacțiile în interiorul grupului și concentrarea riscurilor, în special pentru a evita eludarea normelor sectoriale.